

Jamsai



Jamsai  
ทดลองอ่าน

乘

ราชัน

ใต้อาณัติ

Jamsai  
ทดลองอ่าน

龍

2

Jamsai  
ทดลองอ่าน

เอ่อหมย 峨嵋 เจียน  
อวี๋ แปง

มณฑลารักษ์





คือทุกสิ่งที่ใช้มอบใจไว้ด้วยกัน

"เจ้าไม่รู้สิหรือว่าตอนนี้ร่างกายมีอะไรผิดปกติไปบ้าง" เขี่ยยนต์หัวเราะเบาๆ พลังเป่าลมใส่หูนาง จากนั้นยังกอดตึงหูอ่อนนุ่มของนางเบาๆ พลังเริ่มเลียจูบดูดตึงอย่างได้คืบจะเอาศอก

ฉินโยวโยวร้องเบาๆ ออกมาอย่างทนไม่ไหว ความจุกจิกปั่นเจ็บน้อยๆ ส่งมาจากหู สามีปีศาจถึงกับกัदनาง มิใช่กัณฑ์แต่อย่างคร่ำๆ แต่ใช้ฟันเสียดสีกับผิวหนังอย่างละเอียดอ่อนไร้ใดเทียม

"ท่าน...ท่าน...ท่าน..." ฉินโยวโยวอยากจะทำกัณฑ์ทั้งดั่งๆ แต่เสียงที่เปล่งออกมากลับนุ่มนวลปวกเปียก เหมือนกำลังออดอ้อนเสี้ยมากกว่า

ร่างกายของนางผิดปกติอยู่บ้างจริงๆ คล้ายขอเพียงเขี่ยยนต์เข้าไปใกล้ก็อดจะประหม่าตื่นเต้นไม่ได้ ยามเขาตั้งใจเกี่ยวพ่าย้วยวน นางก็ยิ่งใจลั่นหวั่นไหวจนยากจะควบคุมอารมณ์ตนเอง

"ท่านทำอะไรกับข้า!" ฉินโยวโยวถาม เสียงฟังดูเหมือนเสียงทอดถอนใจอันไพเราะเย้ายวน

"ข้าไม่ได้ทำอะไรกับเจ้า ทว่าตะบะของเจ้ายังไม่คงที่ ยังต้องโคจรพลังอีกสักสองสามครั้งจึงจะใช้ได้" เขี่ยยนต์ใช้มือหนึ่งตึงตึงเสื่อคลุมตัวหนาที่ขวางทางอยู่ออก ในที่สุดก็มองเห็นชุดอันสุดแสนยอดเยี่ยมที่ถูกห่ออยู่ภายใน

"เสื่อผ้าที่พวกหลวี่อ้อเสื่อก ข้าพอใจยิ่ง" เขาหัวเราะเสียงต่ำพลังอุ่มนางเดินไปทางน้ำพุศักดิ์สิทธิ์



# มากกว่ารัก ราชนิเวศน์ 2

เอ้อหมย เขียน อวี แปลา

Published originally under the title of 《乘龍》 (Cheng Long)

Copyright © 峨嵋 (E mei)

Thai edition rights under license granted by 峨嵋 (E mei)

Thai edition copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2572-7

ภาพประกอบ 寂山有欢

จัดพิมพ์โดย

## Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พินิจ

กระดาษพิมพ์ดีด



หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

# คำนำ

ท่าที่ประคบประหม่อมเอาอกเอาใจที่ 'เหยียนตี้' มีต่อ 'ฉินโยวโยว' ใน 'ราชันใต้อาณัติ' เล่มแรกทำท่านนักอ่านตาร้อนฝ่าวบ้างหรือเปล่านั้น คนอะไรต้องมากินข้าวด้วยทุกวัน จะไปไหนก็จับจูงไป สิ้นสอดก็ให้มหาศาล ข่างทำทุกสิ่งอย่างต่างจากโบหน้าอื่นๆ ของเขาจริงเชียว

เมื่อฉินโยวโยวถูกมัดมือขกจำต้องยอมรับเป็นพระชายาของเหยียนตี้อย่างไม่มีการเสี้ยม นางก็ต้องเดินหน้ารับต่อไปจนถึงที่สุด ได้แต่หวังว่าในวันหน้าจะมีโอกาสหนีไปจากเขา แต่เพราะการดูแลที่เอาใจใส่ ตามใจนางมีต่างจากที่อาจารย์นางเคยทำ ค่อยๆ ทำให้นางนึกถึงเขา ฟังพาเขาเพียงคนเดียว และยังมีสัญญาที่จะฟื้นฟูตบะให้กับนางด้วย

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เหยียนตี้ทำไปจะเป็นด้วยความบริสุทธิ์ใจไร้สิ่งใดแอบแฝงจริงหรือ เบื้องลึกเบื้องหลังของเขามีสิ่งใดซ่อนอยู่ ทั้งสองคนจะได้แต่งงานกันหรือไม่ แล้วขั้นตอนการฟื้นฟูตบะจะยุ่งยากหรือเปล่า หากท่านนักอ่านอยากรู้ต่อแล้วเชิญพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต  
สำนักพิมพ์แจ่มใส



# แนะนำตัวละคร

- \* ฉินโยวโยว ศิษย์คนเดียวของมือเทพเนรมิตฉิเทียนเล่อ มีรูปโฉมงดงาม เชี่ยวชาญด้านวิชากลไก จดจำใบหน้าคนไม่ได้ เป็นคนชอบเอาแต่ใจ
- \* เหยียนตี้ ชื่อรองหย่งเล่อ ยศเซ่งผิงชินอ่อง เป็นน้องชายของฮ่องเต้แคว้นเซียงเยวี่ วรยุทธ์ล้ำเลิศ ไม่เคยพ่ายเอาแต่ทำใบหน้านี้ไว้ความรู้สึกตลอดวัน
- \* เหยียนซู่ พี่ชายของเหยียนตี้ เป็นฮ่องเต้แคว้นเซียงเยวี่ มีสนมชามากมาย ภายนอกดูยิ้มแย้มแต่จริงๆ เจ้าเล่ห์ เป็นเล่ห์หน้ายิ้ม
- \* เจียงหูเหลียน เจ้าสำนักเฟิงเสิน เป็นราชันยุทธ์ มีอำนาจเลือกคนเป็นฮ่องเต้แคว้นตัวลีได้ มองแคว้นเซียงเยวี่เป็นศัตรู
- \* เฮ้อซีเฉา เมธอาจารย์ชวีกวง ศิษย์คนเล็กของเจียงหูเหลียนแห่งสำนักเฟิงเสิน เป็นองค์ชายเจ็ดของแคว้นตัวลี
- \* เทวินเฟิงเซิ่ง มาจากสายรองสกุลเทวิน เป็นสหายของฉิเทียนเล่อ เก่งเรื่องวิชากลไก
- \* เฟิงกวยอวี่น ผู้ฝึกยุทธ์ชั้นหก เป็นคนของสำนักเฟิงเสิน ชอบสวมชุดสีขาว คอยไล่ล่าฉินโยวโยว

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง  
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

[www.facebook.com/morethanlovebook](http://www.facebook.com/morethanlovebook)



# 12

จวินปู่ผู้หันหน้าหนีก่อนพูดอย่างแข็งทื่อ "เช่นนี้ข้าน้อยก็ไม่มี  
ความเห็นแล้ว คิดไม่ถึงว่าอยู่มาจนปานนี้ วันนี้ก็ยังคงมีตาแต่ไร้แวว  
ขอพระชยาโปรดอภัยด้วย"

พูดจบก็นั่งลงโดยไม่พูดอะไร และต่อจากนั้นก็ไม่มีพูดอะไรอีก

ศิษย์ของมือเทพเนรมิตฉีเทียนเล่าว่ามีใครที่ไหนก็อ้างตัวได้ ทว่า  
วันนี้ฉินโยวโยวมาปรากฏตัวด้วยฐานะพระชยาเซ็งผิงชินอ่องแห่งแคว้น  
เซียงเยวี่ เรื่องอาจารย์ของนางนี้ไม่มีทางบอกออกมาส่งๆ เป็นอันขาด  
มิเช่นนั้นไม่เพียงเซ็งผิงชินอ่องจะเสื่อมเสียชื่อเสียง เกรงว่าแม้แต่แคว้น  
เซียงเยวี่ก็จะพลอยเป็นที่ตลกขบขันของแต่ละแคว้นด้วย

ที่ร้ายกว่านั้น หากนางกล้านำชื่อผู้เป็นแบบอย่างของนักกลไกใน  
ใต้หล้าอย่างมือเทพเนรมิตฉีเทียนเล่ามาล้อเล่น พอเรื่องถูกเปิดโปงก็จะ  
ไม่มีนักกลไกยินยอมทำงานให้แคว้นเซียงเยวี่อีก

ฉินโยวโยวไม่ได้พูดเสียงดัง แต่หนึ่งบอกต่อสิบ สิบบอกต่อร้อย เพียงไม่นานผู้เข้าแข่งขันและแขกหรือตลอดจนบรรดาชาวบ้านที่มาชมเรื่องครีกครั้นทั้งในและนอกสนามก็รู้ข่าวที่น่าตระหนกตกใจนี้กันทั่ว

ราษฎรทั่วไปของแคว้นเซียงเยวีย่อมจะตื่นตื่นดีใจเหลือประมาณ พวกเขาอาจไม่เข้าใจว่าศิษย์ของฉีเทียนเล่อมือเทพแห่งกลไกสามารถนำพาอะไรมาให้พวกเขาได้บ้าง ทว่าชื่อเสียงนักกลไกอันดับหนึ่งในได้หล้าของฉีเทียนเล่อซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันนั้นคนทั้งหมดล้วนทราบดี เขาแค่คนเดียวยังร้ายกาจกว่าเหล่านักกลไกแสนยโสโอหังข้างในนั้นเสียอีก

บุคคลร้ายกาจเช่นนี้ ศิษย์ของเขาแต่ทำให้ชินอ่องของแคว้นเซียงเยวียของพวกเขา นี่เป็นเรื่องที่ควรค่าให้ภาคภูมิใจเพียงไรเล่า

เทียบกับบรรยายกาศครีกครั้นที่นอกสนาม บรรยายกาศข้างในกลับดูแปลกพิกลอยู่บ้าง

คนของแคว้นเซียงเยวีย่อมจะดีใจเป็นล้นพ้น แต่สามตระกูลใหญ่ด้านวิชาการไกรวมถึงคนที่มาจากแคว้นอื่นๆ และกลุ่มอำนาจพิเศษกลับมีอารมณ์ซับซ้อนยิ่ง ที่อิจฉาริษาชิงซังก็มี ที่หวาดระแวงไม่หยุดก็มี ที่เลื่อมใสด้วยใจบริสุทธิ์ก็มีอีกเช่นกัน

ทว่าทุกคนเห็นท่าทางอ่อนแอปวดเปื่อยกแสนประระบางของฉินโยวโยวแล้วก็อดจะสงสัยไม่ได้ สวาน้อยนางนี้เก่งกาจเหมือนที่อาจารย์นางพูดจริงๆ หรือ

หากตนเองมีศิษย์หญิงที่ดังงามตรึงใจเพียงนี้ คาดว่าก็อาจจะชมนางด้วยถ้อยคำเกินจริงให้นางดีใจเช่นกัน

ครั้นคิดได้เช่นนี้ ความเลื่อมใสระมัดระวังที่คนจำนวนมากมีต่อ

ฉินโยวโยวกี่หายไปกว่าครึ่ง

ในความเป็นจริง สตรีอ่อนแอที่ไร้เรี่ยวแรงแม้แต่จะมัดไก่อางหนึ่ง หากต้องทำกลไกย่อมจะเสียเปรียบคนมีตบะมากนัก ถ้าฉีเทียนเล่อตั้งใจจะบ่มเพาะศิษย์รักของตนเองจริงๆ มีหรือจะปล่อยให้นางอ่อนแอจนเป็นเช่นนี้

พระชายาเซิ่งผิงซิ่นอ่องนางนี้คาดว่าอย่างมากก็โดดเด่นเรื่องวาดภาพออกแบบเท่านั้น

หากฉีเทียนเล่อให้ลูกศิษย์แต่งให้ซิ่นอ่องแคว้นเซียงเยวี่ นี่เป็นสัญญาอันตรายอย่างมากจริงๆ หนึ่งปีที่เขาหายตัวไปคงมิใช่ที่กำลังค้นคว้าอาวุธลับอะไรให้กับแคว้นเซียงเยวี่อยู่กระมัง

ครั้นคิดได้เช่นนี้ บรรดาทูตซึ่งเป็นตัวแทนแคว้นอื่นต่างก็รู้สึกลูกนึ่งไม่ติดที่ขึ้นมา

ผู้เฒ่ารองเฟิงเองก็เป็นหนึ่งในเจ็ดผู้ตัดสิน ตำแหน่งที่อยู่ของเขาไม่สะดวกจะเคลื่อนไหนอะไร มิเช่นนั้นเกรงว่าป่านนี้เขาคงกระโจนลงไปด้านล่างแทนเพื่อถามเฟิงกุยอวินแล้วว่าเหตุใดต้องปิดบังเรื่องที่สำคัญที่สุดกับเขา ตกลงมีเป้าหมายอะไรกันแน่

ฉินผู่ที้เป็นผู้ตัดสินเช่นเดียวกันแอบอุทานในใจ คิดอย่างไรก็คิดไม่ถึงว่าฉีเทียนเล่อที่แต่ไรมาไม่เคยผูกติดกับกลุ่มอำนาจใดจะถึงกับมาลูกไม้นี้ มีนาเหยียนตี้ถึงไม่ถูกตาต้องใจในตัวบุตรสาวของตน ทั้งยังมีท่าทีเรียบเฉยต่อคนของทั้งสามตระกูลใหญ่ ผู้แข็งแกร่งอันดับหนึ่งด้านวิชาการก็ได้ให้ล้าถูกเขาดึงเข้าเป็นพวกได้แล้ว ผู้อื่นยังมีค่าอะไรในสายตาเขากอีก

บนตำแหน่งที่นั่นคนสกุลจีนที่ด้านล่างแทน จีนหมิงซุนถิ่งตามอง  
ฉินโยวโยวบนที่นั่งผู้ตัดสินเขม็ง ในใจบอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร

สตรีที่งามแต่รูปในสายตานางถึงกับเป็นศิษย์ของฉีเทียนแล้วผู้เป็น  
แบบอย่างของนักกลไกหนุ่มสาวทั้งหมด...แล้วจะให้นางทำใจยอมรับ  
ได้อย่างไรกัน ในเมื่อนางดูหมิ่นดูแคลนอีกฝ่ายมาโดยตลอด

ไม่ว่าผู้อื่นจะคิดเช่นไร เขียนตี้กับคนแคว้นเซียงเยวี่ยก็พอใจ  
ในผลลัพธ์อันสะท้อนสะท้อนอย่างยิ่ง

เมื่อได้ฤกษ์ ชุนนางฝ่ายพิธีการก็ขอให้เขียนตี้เป็นผู้เปิดงาน  
เช่นไหว้ฟ้าดินตลอดจนปฐมบรรพบุรุษนักกลไกเสรีจิ้นก็ประกาศเริ่มงาน  
เวลาที่ประลองสุดยอดฝีมือ

สามวันแรกของงานจะเป็นการแข่งขันรอบแรก โดยนักกลไก  
สามารถส่งผลงานกลไกของตนเองมาร่วมรับคำวิจารณ์และการทดสอบ  
ได้ทุกคน สุดท้ายผู้ตัดสินทั้งเจ็ดรวมกับเขียนตี้ที่เป็นประธานงาน  
จะเลือกนักกลไกจำนวนสี่สิบคนให้ผ่านเข้ารอบรองชนะเลิศ

เนื่องจากเป็นรอบแรก ผู้เข้าร่วมจึงมีจำนวนค่อนข้างมาก ผู้ตัดสิน  
ทั้งเจ็ดและเขียนตี้จึงแยกที่นั่งเป็นสี่กลุ่ม ต่างดูผลงานของนักกลไก  
แต่ละคนแล้วเลือกคนที่โดดเด่นที่สุดมากลุ่มละสิบคน เมื่อรวมอีกสิบคน  
ที่มาจากสามตระกูลใหญ่และแคว้นเจ้าภาพที่กำหนดจำนวนคนเข้ารอบ  
ไว้ต่างหากแล้ว ผู้เข้าแข่งขันที่เข้ารอบรองชนะเลิศก็จะมีทั้งหมดห้าสิบคน

ผู้ตัดสินทั้งเจ็ดจับคู่กันโดยหนึ่งราชันยยุทธ์คู่กับหนึ่งตัวแทนจาก  
สามตระกูลใหญ่ ส่วนเขียนตี้กับฉินโยวโยวก็ได้เป็นคู่กันพอดี

หลังพิธีเปิดงานอันเรียบง่ายแต่ยิ่งใหญ่จบลง ในสนามฝึกก็มีโต๊ะ

ขนาดใหญ่สี่ตัวมาวางทันที ผู้ตัดสินทั้งเจ็ดและเหยียนตี้แยกย้ายกัน  
ประจำที่ เหล่านักกลไกที่มาร่วมงานก็แสดงผลงานต่อหน้าพวกเขา  
ตามลำดับหมายเลข

คู่แข่งที่ติดกับฉินโยวโยวโดดเด่นที่สุด คนหนึ่งหน้าบึ้งตึงจนทำ  
ผู้คนตกใจตาย อีกคนกลับงดงามมีชีวิตชีวาจนทำคนหลงใหลตายได้  
ผู้เข้าแข่งขันที่โชคดีได้ไปอยู่ต่อหน้าพวกเขาหากไม่ถูกทำให้ตกใจจนตัวสั่น  
พุดจาตะกุกตะกัก ก็ถูกทำให้หลงใหลจนสมองและเลือน นิ่งจนเป็นไก่ไม้  
โชคดีที่ฉินโยวโยวเชี่ยวชาญในด้านนี้อย่างมาก ส่วนใหญ่แค่คว้า  
ผลงานของอีกฝ่ายมาจับดูไม่กี่ทีแล้วก็ถามคำถามอีกไม่กี่ข้อก็รู้แล้วว่า  
อีกฝ่ายมีความสามารถระดับใด

แม้ว่าระดับของผู้เข้าแข่งขันเกือบทั้งหมดจะเป็นระดับต้นจนต้นไป  
กว่านี้ไม่ได้ในสายตาฉินโยวโยว แต่ก็มึ่นักกลไกสมัครเล่นบางคนที่มี  
ความคิดแปลกใหม่ที่ค่อนข้างไม่เลวในสายตานาง

ฉินโยวโยวยากจะมีโอกาสคุยเรื่องวิชาการกับคนร่วมสายวิชา  
จำนวนมากเพียงนี้ อารมณีนางจึงดีถึงขีดสุด เอาแต่ยิ้มแฉ่งตลอดเวลา  
ลีลาการมีอยู่ของเหยียนตี้ไปโดยสิ้นเชิง

เหยียนตี้ใบหน้าไร้อารมณ์ก็จริง ทว่าในใจลับแอบนึกเสียใจอย่าง  
อดไม่ไหว เขาไม่ควรพาฉินโยวโยวมาที่นี่

ในใจสาวน้อยนางนี้ อันดับหนึ่งคืออาจารย์ของนางอย่างปราศจาก  
ข้อสงสัย รองลงมาคือวิชาการไกและสัตว์วิเศษที่รู้จักแต่กินสองตัวนั้น  
รองลงมาอีกถึงค่อนน่าจะเป็นเขา

ทว่าฉินโยวโยวที่คึกคักผ่องใสทั้งยังใจจดจ่อมีความสุขเช่นนี้ก็ชวนให้

คนหลงใหลมากจริงๆ หากมิใช่สภาพแวดล้อมไม่เป็นใจ เขาก็อยาก  
อุ้มนางขึ้นมาจูบให้ชื่นใจเสียด้วยซ้ำ

ส่วนเหล่านักกลไกที่มาแสดงผลงานต่อหน้าฉินโยวโยวนั้น ไม่ว่าจะ  
ก่อนหน้านี้มีความเห็นเช่นไรต่อนาง หลังได้สนทนากันไม่กี่คำแล้วก็  
ล้วนอดจะมองนางใหม่ไม่ได้

สมแล้วที่เป็นศิษย์ของปรมาจารย์นี่! แต่ละคำพูดล้วนตรงจุดสำคัญ  
ทั้งสิ้น แค่นี้ได้ฟังพวกเขาบรรยายถึงจุดเด่นและความสามารถของผลงาน  
แล้วมองดูเพียงไม่กี่ข้อก็รู้ถึงความคิดความสับสนขณะพวกเขา  
ออกแบบและความลำบากที่ประสพระหว่างขั้นตอนการทำได้เป็น  
ส่วนใหญ่ ถึงขั้นว่าปัญหาและจุดบกพร่องที่พวกเขาไม่อาจแก้ได้ก็ยิ่งระบุ  
ออกมาได้ทั้งหมด

รู้กระจ่างแจ้งทุกสิ่งอย่างประหนึ่งว่านางร่วมทำกลไกมากับพวกเขา  
ตั้งแต่แรกเริ่มเลยทีเดียว

ดวงอาทิตย์ค่อยตกดิน นอกจากช่วงพักกินอาหารแล้ว ฉินโยวโยว  
ก็แทบไม่ได้หยุดพัก เหยียนตี้เห็นแล้วก็ขมวดคิ้วไม่หยุด เห็นว่าสมควร  
แก่เวลาแล้วจึงประกาศหยุดงานในวันนี้ วันพรุ่งนี้ค่อยเริ่มงานกันต่อ

ฉินโยวโยวลุกขึ้นจากที่นั่งแล้วถึงได้พบว่านางเหนื่อยแทบกระอัก  
คอทั้งแห้งทั้งคัน ทรมานอย่างยิ่ง เหยียนตี้ประคองนางเข้ารถม้าแล้วก็  
ยึดยาที่ไม่รู้มีสรรพคุณอะไรให้นางกินหลายเม็ด ก่อนกล่าวเสียงเข้ม  
"วันพรุ่งนี้เช้าจะให้นักกลไกอีกสองคนไปนั่งตัดสินแทนเจ้า ส่วนเจ้าก็  
พักผ่อนในจวน ไม่ต้องไปแล้ว"

ฉินโยวโยวกลืนยาลงไปอย่างว่าง่าย ปลอบยให้เขากอดนางไว้ใน



สาวน้อยนางนี้ช่างใช้อุบายสาวงามกับข้าได้เก่งกาจนัก...เหยียนตี้ใจเด่นรั้ว เขาโน้มใบหน้าลงประกบริมฝีปากนาง บนริมฝีปากนุ่มละมุนยังเจือด้วยรสหอมหวานจากน้ำหวานดอกไม้ไม้แก้คอแห้งที่ลือลือยกมาให้ก่อนหน้านี้ ทำให้เขาหัวใจสั่นคลอนโดยไม่รู้ตัว

"วันพรุ่งนี้ห้ามพูดมาก ให้พวกนางเตรียมน้ำหวานดอกไม้ให้เจ้ามากหน่อย หากวันพรุ่งนี้เจ้าเหนื่อยจนเป็นเช่นนี้อีก วันที่เหลือจะไม่อนุญาตให้เจ้าไปแล้ว" สุดท้ายเหยียนตี้ก็ยอมถอยให้ก้าวหนึ่ง

ปล่อยให้นางคิดว่าอุบายเล็กๆ ของนางใช้ได้ผลไปแล้วกัน วันหน้านางใช้บ่อยๆ ก็เป็นผลดีต่อเขา เหยียนตี้หาเหตุผลให้การกระทำของตนเองดีมด้ากับความรู้สึกแสนวิเศษที่ได้ตระกองกอดเนื้อนอนลวลสุคนธ์ไว้เต็มอ้อมแขนอย่างสบายใจ

เมื่อไม่มีสัตว์วิเศษสองตัวนั้นมากอยขัดคอ สาวน้อยก็เฝอซบอ้อมอกเขาในเวลาไม่นานอย่างที่คิดจริงๆ เขาควรลงมือตั้งนานแล้ว ทว่าตอนนี้ก็ยังไม่นับว่าสาย

รอพวกมันตื่นมาในอีกหลายเดือนหรือหลายปีให้หลัง โยวโยวก้เป็นของเขาโดยสมบูรณ์แล้ว...

ฉินโยวโยวกลับถึงจวนอ่อง กินอาหารเย็นเสร็จก็ไปคลังสมบัติได้สวนดอกไม้เพื่อดูสัตว์วิเศษทั้งสองที่อยู่ในภาวะจำศีล เมื่อแน่ใจว่าไม่มีอะไรผิดปกติแล้วถึงค่อยกลับไปพักผ่อนอย่างวางใจ

กลไกในคลังสมบัติได้สวนเป็นฝีมือการออกแบบของนาง ข้ายังมียอดยุทธ์ชั้นเก้าอย่างเหล่าจิวเฝ้าพิทักษ์ ตำจุ้ยกับเสี่ยวสุยอยู่ข้างใน



นางก็ค่อนข้างวางใจ

เพียงแต่ยามนอนหลับตอนกลางคืน ข้างกายขาดร่างอบอุ้มปุกปุยของเสี้ยวสุยไปก็ทำให้นางรู้สึกไม่ชินอยู่บ้าง

ทิศเหนือของเมืองจื่อเยี่ย ภายในสาขาของสกุลเฟิงแห่งซีเหอ ผู้เผ่ารองเฟิงกำลังระเปิดอารมณ์ใส่เฟิงกุยอวีน

"เจ้าเข้าร่วมสำนักเฟิงเลนแล้วคงได้รับความสำคัญเป็นอย่างมาก ถึงได้ปิกกล้าหาแข็งจนไม่เห็นบรรดาคนร่วมตระกูลอย่างพวกข้าอยู่ในสายตาเช่นนี้ เจ้าช่างปิดบังฐานะของสาวน้อยนางนั้นได้มิดชิดเสียจริงเกรงว่าวันหน้าหากเจียงหฺรูเลียนกับเมหาจารย์ซีวกวงสั่งให้เจ้าเล่นงานสกุลเฟิงเรา เจ้าก็คงเก็บเป็นความลับ แล้วเป็นกองหน้าทำงานให้พวกเขาด้วยเช่นกัน!"

เฟิงกุยอวีนคาดไว้ก่อนแล้วว่าพอลกลับมาจะต้องถูกซักไซ้ไล่เลียงอย่างหนัก เวลาช่วงกลางวันมีมากพอให้เขาเตรียมคำแก้ตัวอันไร้ที่ติได้เรียบร้อย

"ท่านปรองกล่าวหนักไปแล้วขอรับ หากข้ารู้เรื่องนี้ก่อน ต่อให้ต้องแตกหักกับเมหาจารย์ซีวกวงก็จะคิดหาวิธีดักจับนางเอาไว้ มีหรือจะปล่อยให้นางตกอยู่ในมือเหยียนตั้งจนกลายเป็นพระชายาของเขาได้" สิ้นหน้าจิตเจื่อนจนใจของเฟิงกุยอวีนแสดงออกมาจากใจจริง

อันที่จริงมิใช่เขาไม่อยากดักจับตัวฉินโยวโยว เพียงแต่เขาเดินหมากพลาดไปหนึ่งตา ทว่าบัดนี้เรื่องนี้กลับเป็นเหตุผลที่ดีที่สุดในการทำให้เขาหลุดพ้นข้อสงสัย

"เมธอาจารย์ชวี๊กวงไม่เคยบอกเจ้าเรื่องฐานะของนางเลยหรือ" ผู้เฒ่ารองเฟิงครุ่นคิดเล็กน้อย สถานการณ์ในตอนนี้เป็นผลดีอะไร ต่อเฟิงกุยอวี่นจริงๆ กระนั้นเขาก็ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

"เมธอาจารย์ชวี๊กวงเพียงแต่บอกว่านางเป็นบุตรสาวของอาหึงเหยาจี้ ท่าที่มีลับลมคมใน ข้ามีหรือจะกล้าถามให้มากความ บัดนี้มาคิดดู เขาน่าจะจงใจลวงให้ข้าคิดไปทางอื่น เดิมที่เขาเองก็ระแวงข้าที่เป็นคนสกุลเฟิงเช่นกันขอรับ" เฟิงกุยอวี่นถอนหายใจยาวพลางกล่าว

ผู้เฒ่ารองเฟิงหัวเราะเสียงเย็นสองที่ก่อนเอ่ยว่า "ได้! ข้าจะถือว่าเจ้าไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น แต่เจ้าสะกดรอยตามนางจากแคว้นตัวลีมาถึงแคว้นเซียงเยวี่ย ไม่เห็นนางมีความผิดปกติใดเลยหรือ นางเป็นบุตรสาวของเหยาจี้จริงๆ? บิดาบังเกิดเกล้าของนางคือผู้ใด เหตุใดนางถึงกลายเป็นศิษย์ของฉี่เทียนเล่าได้"

"เรื่องที่นางเป็นบุตรสาวของอาหึงเหยาจี้น่าจะเป็นเรื่องจริงอย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนเรื่องบิดาบังเกิดเกล้านั้นต้องมีใช้เจียงหูเหลียนแน่นอน หากจะกล่าวถึงสิ่งผิดปกติ...ในตัวนางเดิมที่มีตะบะไม่อ่อนด้อย เพียงแต่คล้ายว่าถูกคนของสำนักเฟิงเสินวางยาทำลายเสียแล้ว ที่นางรั้งอยู่ข้างกายเหยียนตี้ก็น่าจะเกี่ยวข้อกับเรื่องนี้ ส่วนเรื่องอื่นๆ ข้าจะสืบดูอย่างระมัดระวังขอรับ" เฟิงกุยอวี่นตอบอย่างระมัดระวังยิ่ง

ผู้เฒ่ารองเฟิงมองเขาด้วยสีหน้าอันน่าครั้นคร้ามชั่วครู่หนึ่ง ก็พยักหน้าช้าๆ กล่าวว่า "ดี เจ้าไปเถอะ"

เฟิงกุยอวี่นค้อมตัวคารวะก่อนถอยออกไป ผู้เฒ่ารองเฟิงมองเงาหลังที่เดินจากไปไกลของเขาพลางแค้นเสียงพูด "เจ้าลูกกระต่าย จะกี่ตัว"

ก็ล้วนแต่วางใจไม่ได้"

ชายฉกรรจ์ชุดสีดาร์วางผมผู้หนึ่งเดินช้าๆ ออกมาจากในเงามืด กล่าวถามเสียงเบา "ต้องการให้จับตาดูเขาหรือไม่ขอรับ"

ผู้เฒ่ารองเฟิงส่ายหน้าช้าๆ ก่อนตอบ "ไม่ต้อง ฝีมือเท่านี้ของเขา ยังสร้างเรื่องวุ่นวายใหญ่โตไม่ได้หรอก กลับกันข้าหวังให้เขาสามารถ ทำเรื่องใหญ่อะไรออกมาได้เสียด้วยซ้ำ สิ่งที่สุดลเฟิงเราขาดไปก็คือ ผู้สืบทอดที่เก่งกล้าสามารถ"

"ความสามารถด้านวิชาการไกลของเขาแย่งเกินไป ยากจะทำให้ผู้คน ยอมรับได้" ชายฉกรรจ์ชุดสีดาร์กล่าวด้วยน้ำเสียงเฉื่อยแฉะแคลน

ผู้เฒ่ารองเฟิงเงยไปชั่วคราวก่อนพิมพ์ "ลองดูไปก่อน ลองดูไป อีกสักหน่อยแล้วกัน"

เฟิงกุยอวินกลับถึงที่พัก เยียหฺรฺเหียนกรีบริดกลับมาจากข้างนอก พอดี

ที่สาขาแห่งนี้ของสกุลเฟิงมีที่ดักฟังติดตั้งไว้ในที่ลับไม่รู้ตั้งเท่าไร เยียหฺรฺเหียนจึงขยับไปกระซิบข้างหูเขาอย่างรอบคอบระมัดระวังยิ่งยวด "สืบเรื่องที่เมื่อคืนเหียนตีพาแม่ นางจินออกนอกเมืองกลางดึกมาได้แล้ว ขอรับ เห็นว่าจู่ๆ สัตว์วิเศษทั้งสองของแม่ นางจินก็เลื่อนชั้นก่อนกำหนด สลับใส่ลอบอยู่ที่คฤหาสน์นอกเมือง"

เฟิงกุยอวินค่อยๆ กำหมัดแน่น เขาพูดในใจเงิบๆ *เหียนตีหนอ เหียนตี ร้ายกาจอย่างที่คิดจริงๆ!*

ในที่สุดไม่กี่วันมานี้เขาก็หาโอกาสโน้มน้าวเหอหม่านจื่อที่พักอยู่ใน

จนจนงหย่งโหวเป็นการชั่วคราวให้ติดต่อกับฉินโยวโยวแทนเขาได้สำเร็จ คิดไม่ถึงว่าสัตว์วิเศษของฉินโยวโยวจะเลื่อนขั้นจำศีลกะทันหัน เมื่อไม่มีพวกมันคอยเป็นสื่อกลาง เหนอหม่านจื่อจะไปติดต่อกับฉินโยวโยวด้วยตนเองคงเป็นเรื่องที่ยากยิ่งกว่ายาก นับประสาอะไรกับการจะหาโอกาสอธิบายเรื่องของเขาให้ฉินโยวโยวเข้าใจ

เขาเข้าไปก้าวหนึ่งอีกแล้ว...

อีกด้านหนึ่งของเมืองหลวง ภายในเรือนรับรองที่สกุลจินแห่ง กุ่ยซานไท่พัก จินหมิงฉือและเหล่าลูกศิษย์ที่เข้าร่วมการแข่งขันรอบแรก กำลังคุยถึงงานอันยิ่งใหญ่เอ็กเกริกในวันนี้อยู่กับเหวินเฟิงเซิงที่ปลอมชื่อ เป็นคู่่อวินเซิน

แน่นอนว่าจะขาดเรื่องของลูกศิษย์มือเทพเนรมิตควบฐาณะพระชายา เซิงผิงซินอ่องที่ดังมาปานเทพธิดาท่านนั้นไปไม่ได้

เหวินเฟิงเซิงฟังพวกเขาคุยฟุ้งถึงรูปโฉมอันงดงามของฉินโยวโยว พร้อมกับคาดเดาความสามารถที่แท้จริงของนางว่าอยู่ระดับใดด้วยสีหน้า ตื่นตะลึง ในใจอดจะขบขันกับตนเองไม่ได้

อันที่จริงตอนที่เหวินเฟิงเซิงขอคำชี้แนะเรื่องกลไกจากฉีเทียนเล่อ ก็เคยได้ยินเขาพูดไว้ว่าอีกไม่กี่ปีศิษย์ของเขาจะมีความรู้ด้านวิชากลไก เหนือกว่าตนเอง 'ไม่กี่ปี' เมื่อตอนนั้นได้ผ่านมาแล้ว เหวินเฟิงเซิงเอง ก็อยากรู้มากกว่าความสามารถที่แท้จริงของฉินโยวโยวอยู่ในระดับขั้นใด กันแน่

เหวินเฟิงเซิงคิดไม่ถึงโดยสิ้นเชิงว่าจะได้พบกับฉินโยวโยวที่งานเวที

ประลองสุดยอดฝีมือในครั้งนี้ไม่รู้ว่าเป็นไซคอปอย่างหนึ่งหรือไม่

ด้วยความสามารถของเขารวมกับมีจินโยวโยวอยู่ ผลการแข่งขันในรอบชิงชนะเลิศน่าจะยุติธรรมพอสมควร เขาเข้าใกล้เป้าหมายของตนเองมากขึ้นอีกก้าวหนึ่งแล้ว

จินหมิงฉือที่อยู่ฝั่งตรงข้ามยกกาสุราขึ้นรินให้เขาด้วยตนเอง ก่อนกล่าวยิ้มๆ "ท่านดู ขออวยพรล่วงหน้าให้ท่านคว้าชัยชนะได้ในรอบรองชนะเลิศอีกสองวัน"

เหวินเฟิงเซ็งยิ้มบางๆ พลังกล่าวว่า "ขอให้เป็นอย่างที่ท่านพูด เวทีประลองสุดยอดฝีมือครั้งนี้มีคนเก่งอยู่มากมาย ทว่าผู้แซ่ฉู่จะพยายามจนสุดความสามารถแน่นอน"

เพื่อจะชิงที่นั่งตรงเข้าสู่รอบรองชนะเลิศของสกุลจิน เขาต้องสิ้นเปลืองความคิดความอ่านไปมากนักกว่าจะได้รับความไว้วางใจจากสกุลจิน ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนต้องดูการแข่งรอบรองชนะเลิศในอีกสองวันแล้ว

สองวันผ่านไปในช่วงพริบตา วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการแข่งขันรอบแรกแล้ว หากผู้เข้าแข่งขันที่ถูกคัดออกก่อนหน้านี้ไม่ยอมรับการตัดสินก็สามารถนำผลงานของตนเองไปให้ผู้ตัดสินอีกกลุ่มประเมินใหม่ได้

แน่นอนว่าการทำเช่นนี้มีความเสี่ยงมากพอตัว หากผู้ตัดสินอีกกลุ่มให้การตัดสินว่าผลงานชิ้นนั้นสมควรถูกคัดออกเช่นเดียวกัน ผู้เข้าแข่งขันก็จะไม่มีสิทธิ์ร่วมงานเวทีประลองสุดยอดฝีมือในครั้งถัดไป

งานนี้จัดขึ้นทุกสิบปี คนทั่วไปที่ไม่ได้มีตบะถึงระดับยอดยุทธ์

อย่างมากก็มีอายุขัยเพียงแค่อายุปี การจะถูกห้ามลงแข่งหนึ่งครั้งถือเป็นเรื่องร้ายแรงเกินไป ดังนั้นหากมิใช่เพราะมั่นใจในผลงานของตนเองเต็มที่ ก็ไม่มีใครเรียกร้อยจะทำเช่นนั้นง่าย ๆ

นักกลไกจากแคว้นต่างๆ ที่เข้าร่วมการแข่งขันรอบแรกมีอย่างน้อยเป็นพันคน สุดท้ายต้องถูกคัดออกเก้าร้อยกว่า แม้ผู้ที่ขอให้ประเมินใหม่จะมีอยู่จำนวนน้อย แต่ก็มาถึงสิบหกคน

สิบหกคนนี้สามารถเลือกได้เองว่าต้องการให้ผู้ตัดสินกลุ่มใด ประเมินผลงานของตนใหม่ ผลคือในจำนวนนั้นถึงกับมีสิบสองคนที่เลือกฉิวโยวโยว

ใบหน้าไร้ความรู้สึกของเหยียนตี้จึงอดจะขมขื่นทิ้งไม่ได้

ไม่กี่วันมานี้ชื่อเสียงของฉิวโยวโยวได้เลื่องลือกันไปในหมู่นักกลไกที่เข้าร่วมการแข่งขันรอบแรก จนโด่งดังกว่าผู้ตัดสินที่สามตระกูลใหญ่ด้านวิชาการไปส่งมาเป็นตัวแทนอย่างรวดเร็ว ผู้แข่งขันที่ได้รับการประเมินจากนางไม่ว่าจะผ่านเข้ารอบรองชนะเลิศได้หรือไม่ ล้วนแต่ชื่นชมสรรเสริญนางแทบจะเป็นเสียงเดียวกัน

ตัวนางเองมีฐานะเป็นถึงศิษย์ของฉีเทียนเล่อผู้เป็นแบบอย่างของเหล่านักกลไก อีกทั้งสามวันมานี้ก็ใช้ความสามารถแท้จริงพิสูจน์ความรู้อันลึกซึ้งในด้านวิชาการที่ตัวนางมีแล้ว จึงไม่มีใครดูถูกนางเพราะนางอายุน้อย ไม่มีตบะ ซ้ำยังเป็นสตรีอีก

ผู้แข่งขันที่หนดเคราะห์คนชั่วชาวโพลนแล้วผู้หนึ่งถึงขั้นพูดตรงๆ ว่า "ตาแก่อย่างข้าไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่ร่วมงานครั้งต่อไปได้หรือไม่ ในเมื่อเป็นเช่นนั้น สามารถได้รับการชี้แนะจากศิษย์เอกของมือเทพเนรมิต

สักเล็กน้อยก็ไม่เสียแรงเกิดแล้ว"

เห็นแม่นางน้อยนางหนึ่งได้หน้าเกินตนเองที่ลำบากพากเพียรมาหลายสิบปีอย่างง่ายดายเช่นนี้ ตัวแทนผู้ตัดสินจากสามตระกูลใหญ่ก็ให้รู้สึกไม่สบอารมณ์

ทว่าพวกเขาก็ไม่กล้าไปทำสู้กับจินโยวโยว ด้วยถ้าชนะ ตนเองอายุปุ่นนี้ทั้งยังมากประสบการณ์กว่าก็เป็นเรื่องสมควรแล้ว แต่ถ้าแพ้ขึ้นมา ต่อไปจะยังมีหน้าพบผู้คนได้อีกหรือ

ยามนี้เบื้องหน้าผู้ตัดสินอีกสามกลุ่มที่เหลือไม่มีผู้เข้าแข่งขันแล้วในที่สุกก็สามารถเงี่ยหูฟังได้ว่าจินโยวโยวให้การประเมินผลงานของสิบสองคนนี้อย่างไร

เพียงได้ฟังไปไม่กี่คน พวกเขาก็อดโบหน้าเปลี่ยนสีไม่ได้แล้ว สาวน้อยนางนี้อายุเพียงสิบกว่าปีจริงๆ หรือ ฉีเทียนเล่อเก่งกว่าพวกเรา มากเพียงนี้เชียว? แต่ลูกศิษย์ตัวน้อยผู้หนึ่งก็มีความรู้ในวิชากลไกลึกซึ้งเพียงนี้?!

ผู้อาวุโสสามจากสกุลเหวินแห่งยอดเขาชยาอวีนที่เป็นตัวแทนตระกูลรับหน้าที่ผู้ตัดสินลอบพินิจพิเคราะห์จินโยวโยวอย่างเงี่ยหูในดวงตามีแววชั่วร้ายวาบผ่าน

ผู้อาวุโสสามแห่งสกุลเหวินผู้นี้คือลุงแท้ๆ ของประมุขสกุลเหวินคนปัจจุบัน ขณะเดียวกันก็เป็นสมาชิกคนสำคัญในชุมอำนาจฝ่ายพวกเขา ก่อนหน้านี้ประมุขสกุลเหวินได้ภาพเหมือนของฉีเทียนเล่อไป จึงส่งยอดฝีมือออกค้นหาที่อยู่ของเขาเป็นการลับ ไม่กี่เดือนก่อนหน้า มีข่าวส่งมาจากเมืองปาไชว่าไม่กี่ปีก่อนที่สาขาของเหวินเฟิงเซิงเคยมี

แขกผู้หนึ่งพาแม่นางน้อยนางหนึ่งมาพักอยู่ชั่วคราว แขกผู้นั้นมีหน้าตาคล้ายกับคนในภาพยิ่งยวด

พวกเขาส่งคนไปหาเหวินเฟิงเซิงเพื่อสอบถามเรื่องนี้ ผลคือคนที่ส่งไปไม่ได้กลับมาอีก ส่วนสาขาเมืองปาไช้ก็ถูกเพลิงเผาอดวาย ครั้นต่อมาพวกเขาส่งคนไปตรวจดูก็ไม่พบเบาะแสใดๆ ทั้งสิ้น

เรื่องนี้ไม่มีใครรู้ว่าเป็นฝีมือของเหวินเฟิงเซิง ฉีเทียนเล่อ หรือเซิงผิงซินอ่องกันแน่ กระทั่งว่าเหวินเฟิงเซิงยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ก็มิอาจรู้ได้เช่นกัน ทว่าสกุลเหวินมีความแค้นกับฉีเทียนเล่ออยู่ก่อน จึงไม่อาจไม่ระวังได้

เมื่อก่อนฉีเทียนเล่อตัวคนเดียว ต่อให้มีฝีมือโดดเด่นเหนือใครเพียงใดก็ยังไร้อนาคต แต่บัดนี้ศิษย์ของเขาแต่งงานเป็นพระชายาเซิงผิงซินอ่องแห่งแคว้นเซียงเยี่ย จึงไม่อาจมองผ่านได้อีก

วันเวลาที่พวกเขาสามตระกูลใหญ่ถูกฉีเทียนเล่อเพียงคนเดียวกดข่มจนใจหิวไม่ขึ้น เขาไม่อยากจะใช้ชีวิตเช่นนั้นอีกแม้แต่วันเดียว คิดว่าอีกสองตระกูลที่เหลือก็น่าจะไม่มีความรู้สึกที่ดีอะไรต่อฉีเทียนเล่อคนเดียวกัน

แคว้นเซียงเยี่ยได้ฉีเทียนเล่อช่วยเหลือ ไม่ช้าก็เร็วจะต้องมาเล่นงานพวกเขา สำหรับเรื่องนี้ พวกเขาสามตระกูลใหญ่และกลุ่มอำนาจอื่นเป็นต้นว่าสำนักเพิงเสินอาจมีความเป็นไปได้ที่จะร่วมมือกัน...

ผู้อาวุโสสามเงาหันหน้ามองไปยังจินฝูถูและผู้เผ่ารองเพิง คนทั้งสองต่างมีสีหน้าหม่นมัว ไม่รู้ว่าในใจกำลังคิดอะไร

ม่านราตรีคล้อยลงมา หลังผู้ตัดสินทั้งสี่กลุ่มหารื้อกันแล้วก็ได้



รายชื่อผู้แข่งขันทั้งสี่สิบคนที่เข้ารอบรองชนะเลิศออกมาในที่สุด ชุนนางพิธีการคัดลอกเรียบร้อยก็นำไปติดไว้บนกระดานประกาศผลที่อยู่นอกสนามฝึก นอกจากนี้มีชื่อแล้วยังมีคำแนะนำผลงานของผู้แข่งขันที่ผ่านเข้ารอบรองชนะเลิศแต่ละคนถูกติดไว้บนรั้วนอกสนามให้คนทั้งหมดได้อ่านประกอบด้วย

สามารถผ่านเข้ารอบรองชนะเลิศได้ สำหรับนักกลไกจำนวนมาก นับเป็นความสำเร็จอันควรค่าให้ภาคภูมิใจอย่างยิ่งในชีวิตแล้ว

วันนี้ฉินโยวโยวต้องตรวจดูผลงานของผู้แข่งขันเพิ่มขึ้นอีกสิบสองคน เพิ่งขึ้นรถนางก็เหนื่อยจนต้องเอนร่างพิงกับเก้าอี้ "ไม่มีแรงจะนั่งให้ตรง ทว่าอารมณ์ยังคงคึกคักอย่างมาก

"ข้าไม่เห็นชื่อของท่านอาเหวินในรายชื่อผู้แข่งขันที่เข้ารอบทั้งสี่สิบชื่อเลย หรือว่าเขาจะเป็นหนึ่งในตัวแทนที่ตรงเข้ารอบรองชนะเลิศของสกุลฉิน ไม่รู้ว่าตระกูลที่เหลือจะเลือกใคร"

เหยียนต๋ิงตั้งตัวนางมากอดไว้ในอ้อมแขน "จวบข้าหนึ่งทีแล้วจะบอกเจ้า"

ฉินโยวโยวเบิกตาโตมองเขาด้วยสีหน้าพิกลโดยไม่พูดอะไร

"เป็นอะไรไป"

"ท่านทำได้อย่างไร ไฉนจึงพูดถ้อยคำไม่จริงจังเช่นนี้ออกมาด้วยท่าทางภูมิฐานสง่าผ่าเผยได้เล่า" ฉินโยวโยวแค้นเสียยิ่งว่า

ถ้าฟังดูจากใบหน้าราบเรียบที่เหมือนไม่มีอะไรมากระทบได้ของผู้มีพระคุณปีศาจแล้ว จะต้องไม่มีใครคิดแน่ว่าเขาจะเอ่ยปากเกี้ยวสตรีเป็นมิหน้าซ้ำยังเกี่ยวได้จริงจังถึงเพียงนี้!

เหมือนกับใส่หน้ากากอย่างไรอย่างนั้น สีหน้าตรงข้ามกับกิริยาวาจา โดยสิ้นเชิง

เหยียนตี้ยกมือลูบเรือนผมฉินโยวโยวเบาๆ น้ำเสียงอันราบเรียบ คล้ายว่าแอบซ่อนความหมายลึกซึ้งไว้จำกัด "อีกไม่นานเจ้าก็รู้แล้ว"

ฉินโยวโยวพลันเกิดสังหรณ์ใจไม่ใคร่ดีนัก "รู้แล้วอย่างไรต่อ"

เหยียนตี้ไม่ตอบ เพียงกระชับอ้อมกอดก่อนจุมพิตริมฝีปากนาง กระทั่งนางหายใจไม่ทันจึงผละออกเล็กน้อย ขบแหม่เบาๆ อย่างไม่หยาบคาย ค่อยๆ ไหล่จากริมฝีปากแดงของนางไปที่หว่างคิ้ว ดวงตา ปลายจมูก พวงแก้ม ไบหู...

ฉินโยวโยวถูกเขาจุมพิตหน้าแดงหูร้อน นางจึงก้มศีรษะฝั่งหน้าลงในอ้อมอกเขา ปฏิเสธการรุกร้าว

เหยียนตี้เองก็มีได้เรียกร้องต่อ เพียงแต่ยกมือลูบหลังไหล่นาง

ฉินโยวโยวครางออกมาเสียงหนึ่งด้วยความสบาย ความมวงค่อยๆ คืบคลาน ระหว่างสะลิมสะลือนางคล้ายได้ยินเสียงเหยียนตี้พูดว่า "รู้แล้ว เจ้าก็จะเป็นของข้าไปตลอดกาล"

รอบรองชนะเลิศของงานเวทีประลองสุดยอดฝีมือแบ่งออกเป็น สามรอบ รอบที่หนึ่งให้ออกแบบและทำกลไกหนึ่งชิ้นออกมาภายในเวลาที่กำหนดโดยใช้สิ่งของที่ฝ่ายเจ้าภาพจัดมาให้ รอบที่สองให้ออกแบบและวาดแบบร่างกลไกออกมาหนึ่งภาพตามโจทย์ที่ตั้งให้ ส่วนรอบที่สามก็ให้แคว้นเจ้าภาพออกโจทย์โดยไม่จำกัดรูปแบบ สิบคนที่ได้คะแนนรวมทั้งสามรอบสูงสุดจะได้ผ่านเข้าสู่รอบชิงชนะเลิศ

เทียบกับคู่แข่งขั้นทั้งสี่สิบคนที่ได้แสดงฝีมือในการแข่งขันรอบแรก เมื่อสามวันก่อนแล้ว ผู้ที่ดึงดูดสายตาคนยิ่งกว่ากลับเป็นตัวแทนทั้งสิบที่ได้ผ่านตรงเข้ารอบรองชนะเลิศจากสามตระกูลใหญ่รวมถึงแคว้นเจ้าภาพ

ในสิบคนนี้เป็นคนจากสามตระกูลใหญ่ตระกูลละสามคน หนึ่งในคนที่เหลือเป็นคนของแคว้นเจ้าภาพ

ดูจากที่ผ่านมา ส่วนใหญ่ผู้ที่เข้ารอบชิงชนะเลิศได้ล้วนเป็นตัวแทนจากสามตระกูลใหญ่ และผู้ที่คว้าสามอันดับแรกได้ในตอนท้ายยังเป็นคนจากสามตระกูลใหญ่แทบทั้งสิ้น ต่อให้บังเอิญมีช้อยกเว้นโผล่มาสักคนสองคน หลังจบงานไม่นานพวกเขาก็จะร่วมกับสามตระกูลใหญ่อยู่ดี

ส่วนตัวแทนจากแคว้นเจ้าภาพนั้นก็ยังมีเพียงสองประเภท

หากมิได้เป็นนักกลไกรุ่นเยาว์ที่โดดเด่นที่สุดจากแคว้นนั้นๆ ก็เป็น 'ความช่วยเหลือจากภายนอก' ที่ว่าจ้างมาด้วยราคาแพง

เพื่อรักษาหน้าของแคว้นเจ้าภาพ ขอเพียงตัวแทนทำผลงานได้ไม่แย่งเกินไปก็ล้วนเข้ารอบชิงชนะเลิศได้ ทว่าคิดจะชิงตำแหน่งสามอันดับแรกนั้นเป็นเรื่องที่ยากเกินไป

ตัวแทนจากแคว้นเซียงเยวี่ในปีนี้เป็นศิษย์คนโตของปรมาจารย์กลไกอันดับหนึ่งที่ในวังให้การอุปถัมภ์ ปีนี้อายุสี่สิบและเป็นนักกลไกขั้นสามในอันดับต้นๆ แล้ว นับว่าโดดเด่นพอตัว

ทว่าเมื่อเทียบกับตัวแทนจากสามตระกูลใหญ่อันดับสามแล้ว ก็พูดได้แค่ 'พอใช้ได้' เท่านั้น

ทว่าแคว้นเซียงเยวี่มีศิษย์เอกของมือเทพเนรมิตอยู่ด้วย ทำให้โดดเด่นเป็นที่สนใจเกินหน้าของสามตระกูลใหญ่ ไม่มีความจำเป็นต้อง

ขยายความเรื่องตัวแทนผู้เข้าแข่งขันกันอีก

ผู้เข้าแข่งขันที่สกุลเหวินแห่งยอดเขาซาอววินและสกุลเฟิงแห่งซีเหอส่งออกมาล้วนเป็นคนคุ่นหน้าคุ่นตา แต่ผู้ที่สกุลจินแห่งกุ้ยซานไถส่งออกมาลับมีเพียงจินหมิงซุนคนเดียวที่ทุกคนเคยเห็นหน้า ส่วนสองคนข้างกายนาง คนหนึ่งเป็นบุรุษในชุดบัณฑิตสีน้ำเงินอมเทา เขาใส่หน้ากากทองแดงปิดบังใบหน้าครึ่งบนทำให้มองหน้าตาที่แท้จริงไม่ออก ส่วนอีกคนเป็นชายที่แก่กว่าสวมชุดสีดำ แม้จะเปิดเผยใบหน้า แต่คนจากสองตระกูลใหญ่ที่เหลือกลับไม่มีใครเคยเห็นเขามาก่อน

ผู้เฒ่ารองเฟิงกล่าวยิ้มๆ กับจินฝูถู่ด้วยท่าที่กำกวม "หลานชายจินตัวแทนที่ตระกูลเจ้าส่งมาในครั้งนี่ไม่คุ่นหน้าเอาเสียเลย เห็นที่เรื่องที่ว่าไม่กี่ปีมานี้สกุลจินมีผู้เปี่ยมด้วยความรู้ความสามารถปรากฏตัวขึ้นไม่ขาดสายจะเป็นความจริง เอะๆ"

จินฝูถู่นึกแค่นใจ สามตระกูลใหญ่รู้แจ้งแก่ใจดีถึงเรื่องที่ไม่กี่ปีมานี้สกุลจินมีคนโดดเด่นปรากฏขึ้นเพียงไม่กี่คน ผู้เฒ่ารองเฟิงจงใจพูดเช่นนี้แสดงชัดว่าต้องการถากถางเหน็บแนม

ผู้อาวุโสสามของสกุลเหวินเองก็หัวเราะร่วนก่อนเอ่ยว่า "นอกจากหมิงซุนสาวน้อยนางนั้นแล้ว หลานชายจินช่วยแนะนำตัวอีกสองคนให้พวกข้าตาแก่ทั้งสองฟังสักหน่อยได้หรือไม่ ล้วนเป็นเสาหลักของสามตระกูลใหญ่เฉกเดียวกัน พวกข้าสองตาแก่กลับจำพวกเขาไม่ได้พูดออกไปมีแต่จะทำให้คนขบขัน"

จินฝูถู่ถูกพวกเขาสองคนร่วมมือกันบีบคั้นก็มีสีหน้าเยินเยียบก่อนกล่าวเรียบๆ "ท่านนี่คือจินจื่อจิงญาติผู้พี่ของหลาน อีกท่านคือฉู้อววินเซน

ศิษย์ต่างแ่ของสกุลจินเรา"

เขาไม่ยอมพูดเกินความจำเป็นแม้แต่คำเดียว สอดคล้องกับท่าทีลึกลับของสกุลจินแห่งกุยซานไถอย่างยิ่ง ผู้เฒ่ารองเฟิงสบตากับผู้อาวุโสสามสกุลเหวิน ต่างก็ลอบระแวดระวังขึ้นมา

จินจื้อจึงมีฐานะเป็นญาติผู้พี่ของจินผู่ถู่ ไม่ว่าจะกล่าวอย่างไรก็เป็นสายตรงของสกุลจิน หลายปีมานี้ไม่เคยได้ยินข่าวคราวเกี่ยวกับเขา แม้แต่น้อยนิด เป็นไปได้มากกว่าจะเป็นยอดฝีมือผู้ลุ่มหลงในวิชาลไกตัวจริง คนเช่นนี้ในตระกูลพวกเขาก็มีอยู่หลายคน ยามปกติล้วนไม่เคยปรากฏตัวอย่างเปิดเผย แต่หากกล่าวถึงเรื่องวิชาลไก คนเหล่านี้ก็เก่งกาจกว่าผู้อาวุโสที่มีชื่อเสียงอยู่ข้างนอกเหล่านั้นเสียอีก

แม้หลายปีมานี้ผู้เปี่ยมด้วยความรู้ความสามารถของสกุลจินแห่งกุยซานไถจะโรยราไป แต่อูฐที่ผอมแห้งก็ยังตัวใหญ่กว่าม้า\* หากฮึดสู้ขึ้นมาจริงๆ ก็รับมือไม่ถายนัก

ส่วนผู้อู้อินเซ็นที่ว่าเป็นศิษย์ต่างแ่อะไรนั้นน่าจะเป็นคนในข่าวลือระยะนี้ที่ว่าสกุลจินซำชวณมาใหม่เสียมากกว่า นักกลไกสมัครเล่นเช่นนี้พวกเขากลับไม่กังวลสักเท่าไร

อย่างไรเสีย ใ้ว่าทุกคนจะมีพรสวรรค์เหนือมนุษย์เฉกเช่นมือเทพเนรมิตดีเทียบเล่อได้ หากไม่มีวงศ์ตระกูลและเงินมหาศาลคอยคุ้มชูโดยทั่วไปความเจริญก้าวหน้าและอนาคตของนักกลไกผู้นั้นก็ล้วนถูกกำหนดไว้แล้ว

จินโยวโยวฟังบทสนทนาโต้ตอบของพวกเขาแล้วก็อดจะมอง

\* อูฐที่ผอมแห้งยังตัวใหญ่กว่าม้า เป็นสำนวน หมายถึงผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านหนึ่ง ต่อให้ตกอับก็ยังเก่งกว่ามือใหม่ในด้านนั้น

'อู่อวินเทิน' ผู้นั้นนานขึ้นหลายอืดใจไม่ได้ ซึ่งก็มองเห็นแววขบขันที่เต็มไปด้วยความอ่อนโยนจากข้างในดวงตาเขาอย่างทีคิดไว้จริงๆ

แม้นางจะจดจำรูปร่างหน้าตาของเหวินเฟิงซึ่งได้วางเลือนยิ่ง แต่แววตาอ่อนโยนแถมขบขันเช่นนี้นางจำได้ชัดเหลือเกิน

ภายในสนามฝึกมีโต๊ะไม้ห้าสิบตัวตั้งเรียงกันเรียบร้อยแล้ว โต๊ะแต่ละตัวล้วนอยู่ห่างกันเป็นพื้นที่กว้างขวางหนึ่งเพื่อไม่ให้ผู้เข้าแข่งขันแอบดูกันได้

บนโต๊ะไม่มีตะกร้าไม้ใฝ่วางอยู่หนึ่งใบ ข้างในใส่ของจำพวกแผ่นเหล็ก ลวดเหล็ก ตะปูเหล็ก แผ่นไม้ และเส้นเอ็นไว้ใช้ในจำนวนที่เท่ากัน เมื่อเสียงระฆังดังขึ้น นักกลไกทั้งห้าสิบคนต้องใช้ของเหล่านี้ประกอบกลไกออกมาหนึ่งชิ้นภายในเวลาสองชั่ววยาม

ฉินโยวโยวมองดูเหล่านักกลไกที่ต่างคนต่างยุ่งว่วนอยู่ด้านล่างเวที ก็อดจะถอนหายใจไม่ได้

พอการแข่งรอบรองชนะเลิศเริ่มต้นขึ้น นางก็ถูกเหยียนตี้เรียกไปนั่งข้างๆ อยู่ห่างไกลจากผู้ตัดสินคนอื่นๆ เหยียนตี้ได้ยินเสียงนางถอนหายใจ ก็คาดเดาได้ว่านางคิดอะไรอยู่ในใจ จึงกุมมือนางไว้พลางกล่าว "ข้าจะฟื้นฟูตบะให้เจ้าภายในหนึ่งเดือน"

นางไม่มีตบะแล้ว บัดนี้จึงทำกลไกได้ไม่สะดวง ความเร็วในการทำช้ากว่าเมื่อก่อนเกินสิบเท่า ความแม่นยำก็ไม่สู้ในอดีต ครั้นมาเห็นผู้อื่นเคลือบไหวคล่องแคล่วว่องไว แค้ใช้มือหยิบจับก็ติดแผ่นเหล็กเป็นรูปร่างต่างๆ ได้อย่างง่ายดายประหนึ่งพับกระดาษ แน่แน่นอนว่านางยิ่งจะรู้สึกเศร้าใจหนักกว่าเดิม

"จริงๆ หรือ" ฉินโยวโยวเอียงศีรษะมองเขาอย่างเชื่อกครั้งไม่เชื่อกครั้ง

ก่อนหน้านี้ผู้มีพระคุณปีศาจไม่เคยพูดอย่างแน่ชัดว่าจะฟื้นฟูตบะ  
 ให้นางเมื่อไร นางกำลังแอบกังวลอยู่พอดีว่าหาใช่จะรอจนพวกเรา  
 แต่งงานกันเรียบร้อยแล้วก่อนถึงจะยอมลงมือหรือไม่

ภายในหนึ่งเดือน...ตามหลักแล้วไม่ว่าอย่างไรก็ไม่น่าจะจัดพิธี  
 แต่งงานแบบเต็มพิธีการได้ทัน ฉินโยวโยวพลันรู้สึกที่ตนเองเหมือนจะ  
 ได้กำไรแล้ว

"จริงสิ" คำตอบของเหยียนตี้ชัดเจนไม่ซับซ้อน

ทว่าฉินโยวโยวไม่เพียงไม่วางใจ กลับยังรู้สึกเป็นกังวลกว่าเดิม...  
*คงมิได้มีหลุมพรางอะไรอีกกระมัง!*

ช่างเถอะ ถึงอย่างไรตอนนี้นางก็ผู้มีพระคุณปีศาจไม่ได้ ต่อให้  
 มีหลุมพรางแล้วอย่างไร สัตว์วิเศษทั้งสองล้วนอยู่ในกำมือเขา หากเขา  
 ต้องการทำอะไรกับนางจริง นางก็ทำได้เพียงยอมถูกระทำโดยดีแล้ว

ฉินโยวโยวพยายามดึงความสนใจกลับไปเหล่าผู้เข้าแข่งขันกลาง  
 สนามฝึกด้วยความอึดอัดกั๊กกั๊ก

ครั้นมองไปคราวนี้ก็ลับค้อยๆ มองเห็นความผิดปกติเล็กๆ

"คนผู้นั้น คนแถวที่ห้าทางซ้ายสุดคนนั้นไม่ธรรมดาเลย" ฉินโยวโยว  
 กระซิบพูดกับเหยียนตี้

เหยียนตี้เพิ่งมองไปยังคนที่ฉินโยวโยวพูดถึง ก่อนที่หัวคิ้วจะค้อยๆ  
 ขมวดมุ่น

เขามองไม่ออกว่าคนผู้นั้นมีความพิเศษใดในด้านการทำกลไก แต่  
 ดูจากท่วงท่าแต่ละการเคลื่อนไหวแล้ว คนผู้นั้นเป็นยอดฝีมือชาวยุทธ์  
 อย่างแน่นอน ยอดฝีมือที่หัวใจปิดบังตบะเอาไว้

"เหลียงลิ่ง"

สมแล้วที่เหลียงลิ่งเป็นคนสนิทของเหยียนตี้ เขาถึงกับส่งรายชื่อผู้แข่งขันที่ตรงกับตำแหน่งที่อยู่ด้านล่างเวทีในวันนี้มาให้โดยไม่ต้องรอให้เหยียนตี้สั่ง

"หวังซุนซิ่น ชาวแคว้นตงเซี่ยน อายุสามสิบแปด ผู้ฝึกยุทธ์ชั้นดี เป็นผู้ในกลุ่มของผู้อาวุธสามสกุลเหวินเลือกเข้ามา มีน้ำหนักจำเขาไม่ได้" ฉินโยวโยวขยับไปข้างกายเหยียนตี้ เหลือบดูรายละเอียดบนกระดาษก่อนพิมพ์ออกมา

"เจ้าจำใครได้" เหยียนตี้ถามด้วยท่าทางเคร่งเครียดยิ่ง

สตรีที่อยู่กับเขาทั้งเข้าเฝ้ามาเป็นเดือนๆ ยังจำเขาได้ไม่แม่นยำ กลับกล้าพูดว่าจำคนอื่นได้?!

ฉินโยวโยวเบะปาก ก่อนตอบด้วยสีหน้าหม่นหมอง "ข้าจำเขาไม่ได้ แต่จำความรู้สึกซึ่งในวิชากลไกของเขาได้ดี เรื่องนี้ข้าจำได้เสมอ"

"อ้อ? เทียบกับเจ้าแล้วเป็นอย่างไร" น้อยนักที่เหยียนตี้จะได้ยิน ฉินโยวโยวกล่าวชมใครว่ามีความรู้สึกซึ่งต่อกลไก

"ย่อมจะสู้ข้าไม่ได้อยู่แล้ว" ฉินโยวโยวเซียดิบหน้าขึ้นน้อยๆ พลังตอบด้วยท่าทางภาคภูมิใจ คล้ายว่าอยากมีหางให้ยกใจแทบขาด

"แล้วหากเป็นเจ้าเทียบกับอาจารย์เจ้าเล่า" เหยียนตี้ถามอย่างอดใจไม่ได้ เขาไม่สนใจคำตอบนัก เพียงแต่เห็นฉินโยวโยวมีท่าทางเช่นนี้ จึงอดจะหยอกเข้านางไม่ได้

ฉินโยวโยวพลันเงยบเสีียงลง

เหยียนตี้แปลกใจอยู่บ้าง เขายกมือจัดผมข้างจอนให้นางก่อนกล่าว



ปลอบ "เป็นอะไรไป ต่อให้เจ้าสู้เขาไม่ได้ก็ไม่เห็นจะเป็นไร" ถึงอย่างไร เขาก็ไม่มีความสนใจต่อฉีเทียนเล่อสุดพิลึกนั่นอยู่แล้ว

ฉินโยวโยวพูดเสียงขี้ "อาจารย์บอกว่าวันที่ข้าเปิด 'กล่องดำ' ออก ความรู้ต่อกลไกก็จะเหนือเขาอย่างแท้จริง เขาจะทำแบ่งข้าวหมักอบ ฉลองกับข้าด้วยตนเอง แต่พอข้าทำได้ เขากลับไม่อยู่แล้ว..."

มือของเหยียนตี้ที่วางอยู่บนไหล่ฉินโยวโยวชะงักค้าง นึกเสียใจอยู่บ้าง ว่าตนเองไม่ควรเอ่ยถึงอาจารย์นางโดยไม่มีเหตุจำเป็น ขณะเดียวกันก็ อุดจะวิษยาตำแหน่งของฉีเทียนเล่อในใจนางไม่ได้

แต่เหยียนตี้ก็เข้าใจดีว่าเขากับฉินโยวโยวเพิ่งรู้จักและอยู่ด้วยกัน เพียงไม่กี่เดือน ยากยิ่งที่จะเข้ามาแทนที่ทางด้านความรู้สึกอันลึกซึ้งและความใกล้ชิดสนิทสนมยิ่งกว่าบิดาบังเกิดเกล้าที่ฉีเทียนเล่อมีต่อนาง ในสิบกว่าปีมานี้ได้

ไม่เป็นไร ข้ายังมีเวลาหลังจากนี้อีกนับไม่ถ้วนให้ใช้กับนาง!

"หวังซุนซุนผู้นี้เป็นไปได้มากที่จะเป็นยอดฝีมือปลอมตัวมา เพียงแต่ไม่รู้ว่าเขาคิดจะทำอะไรถึงได้ลอบปะปนเข้ามาในเวลาที่ประลองสุดยอดฝีมือเช่นนี้" เหยียนตี้ไม่ยากให้ฉินโยวโยวคิดถึงอาจารย์ของนางต่อ จึงจูงใจ เบี่ยงเบนประเด็น

"อืม ความรู้ในวิชากลไกของเขาอาจจะไม่ด้อยกว่าท่านอาเหวินเลย..."

ฉินโยวโยวเริ่มเป็นห่วงเหวินเฟิงแข็งขึ้นมา

จุดที่คนทั้งสองนั่งอยู่ห่างจากที่นั่งของผู้ตัดสินชวงหนึ่ง กอปรกับเหยียนตี้แอบใช้ลูกไม้บางอย่าง ทำให้ผู้ตัดสินหกคนที่เหลือล้วนไม่ได้ยินบทสนทนาของพวกเขา และยิ่งไม่มีทางรู้ว่าในสนามถึงกับมี 'ม้ามีด'

ปรากฏตัวแล้ว

ว่าครั้นการแข่งรอบที่หนึ่งจบลง พวกเขาได้ตรวจดูผลงานพร้อมกับรวมคะแนนของแต่ละคนแล้ว สีหน้าของคนทั้งหมดต่างก็ไม่นำมาองขึ้นมาอันดับหนึ่งหวังซุนซิ่น อันดับสองอู๋อวี่นเซิน อันดับสามจินจื่อจิง...

ศิษย์ของพวกเขาสามตระกูลใหญ่ด้านวิชาการไถถึงกับทำคะแนนได้เพียงลำดับสาม!

เพื่อความโปร่งใสยุติธรรม ผลงานที่ส่งมาทั้งหมดจึงมิได้เขียนชื่อผู้ทำกลไกไว้ จวบจนยามประกาศผลในตอนท้ายพวกเขาถึงได้รู้ตัวตนเองเจ้าของผลงานกลไกแต่ละชิ้น

แม้ว่าพวกเขาจะดูขั้นตอนการทำกลไกของผู้แข่งขันแต่ละคนได้ แต่ผู้ที่ไม่มองก็ดูเคล็ดลับออกได้นั้นเห็นจะมีเพียงฉินโยวโยวผู้เดียวคนอื่นล้วนแต่ให้ความสนใจกับศิษย์ตระกูลของตนมากกว่า คิดไม่ถึงโดยสิ้นเชิงว่าหวังซุนซิ่นผู้นี้จะเผลอมายื่นแถวหน้าอย่างไม่ให้สู้มิให้เสีย

อู๋อวี่นเซินนั้นช่างเถอะ จะดีจะชั่วก็ได้ชื่อว่าเป็นศิษย์ต่างแซ่ของสกุลจิน แต่หวังซุนซิ่นนี้เป็นตัวอะไร ไม่เห็นจะเคยได้ยินชื่อ!

ผลลัพท์เช่นนี้เหมือนกับเหยียบหน้าของสามตระกูลใหญ่ด้านวิชาการไถทีเดียว!

หลังผลการประเมินประกาศออกมา สายตาไม่กระจ่างแจ้งนับคู่ไม่ถ้วนก็มองไปที่หวังซุนซิ่นผู้มีรูปโฉมธรรมดาสามัญและหาจุดเด่นใดๆ ไม่ได้เลยสักนิดผู้นี้อย่างพร้อมเพรียง แอบคาดเดากันว่าเขาเป็นยอดฝีมือจากกลุ่มอำนาจใดกันแน่

หวังซุนซิ่นคล้ายมองไม่เห็นสายตาพิฆาตเหล่านั้น เขาเพียงนั่งเสียบๆ

อยู่ในที่ของตนเอง รอคอยให้การแข่งรอบที่สองเริ่มต้นขึ้น

ในสามตระกูลใหญ่มีเพียงจินฝูฉูที่อารมณ์ไม่เลวผู้เดียว สกุลจินสามารถชิงอันดับสองและสามมาได้ในรอบที่หนึ่งก็ถือเป็นผลงานที่อยู่เหนือความคาดหมายของเขาแล้ว

เขามองคนไม่ผิดจริงๆ ดูท่าก่อนหน้านี้คู่แข่งที่เห็นผู้นี้จะแอบซ่อนความสามารถแท้จริงเอาไว้บางส่วน โชคดีที่บัดนี้อีกฝ่ายเป็นคนของสกุลจินของเขาแล้ว ดูทว่าวันหน้าคงต้องเปลืองแรงมัดใจอีกฝ่ายให้มากขึ้น อีกฝ่ายจะได้อุทิศตัวทำงานให้กับสกุลจินของเขาอย่างสุดจิตสุดใจ

จวินปู่ผู้หมวดเพิ่มที่ก่อนหน้านี้สงสัยในความสามารถการเป็นผู้ตัดสินของฉินโยวโยวหัวเราะร่วนพลางกล่าวยินดีกับจินฝูฉู "ท่านจินในสามอันดับแรกเป็นคนจากสกุลจินถึงสองคน ยินดีด้วย! ในความเห็นข้ากลไกที่ยอดฝีมือสองท่านนั้นของตระกูลท่านทำออกมาก็ดีไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าของหวังซุนซันผู้นั้นเช่นกัน ดูทำงานครั้งนี้ตระกูลท่านจะมีหวังได้คว้าตำแหน่งชนะเลิศแล้ว"

ถ้อยคำเหล่านี้จวินปู่ผู้กล่าวจากใจจริง มิได้เจตนาจะประจบสอพลอจินฝูฉูแต่อย่างใด ฉะนั้นฝ่ายหลังฟังแล้วจึงยินดีเป็นพิเศษ ทว่าคนของสกุลเหวินและสกุลเฟิงกลับไม่พอใจ รอยยิ้มจอมปลอมบนใบหน้าล้วนจางลงไปหลายส่วน

"มีทราบบว่าพระชายาคิดเห็นประการใด" จวินปู่ผู้หันหน้ามาถามฉินโยวโยว

ท่าทีของเขาจริงใจยิ่งยวด เนื่องมาจากไม่กี่วันนี้ฉินโยวโยวได้พิสูจน์ชัดแล้วว่าวาจาในวันนั้นของนางมิใช่คำโกหก

แม้นางจะไม่มีตบะอยู่เลย แต่ชัดเจนว่ามีความรู้ในวิชากลไกลึกซึ้งกว่าผู้อื่น ควรค่าแก่ความเคารพนับถือจากเขาแล้ว

ฉินโยวโยวคิดเล็กน้อยก่อนตอบ "ชิ้นงานกลไกของหวังซุนซิ่นไม่เลวจริงๆ ได้คะแนนอันดับหนึ่งก็สมควรแล้ว ทว่ารอบที่หนึ่งนี้มีเวลาให้จำกัด ตบะของเขาเหนือกว่าผู้เข้าแข่งขันคนอื่น จึงได้เปรียบในด้านความเร็ว หากกล่าวถึงวิชากลไกเพียงอย่างเดียวก็ไม่แน่ว่าจะเหนือกว่าผู้แข่งขันในหกอันดับแรก"

คำอธิบายนี้ของฉินโยวโยวกล่าวได้ตรงจุดสำคัญ คนอื่นๆ พวกกัน ย้อนนึกถึงผลงานของหวังซุนซิ่น ภายในไม่มีความประณีตซับซ้อนเหนือกว่าของคนอื่น แต่ถ้ายอดฝีมือที่ตระกูลตนเองส่งเข้าแข่งขันมีเวลามากพอ ก็ไม่แน่ว่าจะแพ้ให้เขาจริงๆ

คิดได้เช่นนี้ก็รู้สึกดีขึ้นมากทันที

การแข่งขันรอบที่สองเป็นการวาดภาพออกแบบ เนื่องจากไม่ต้องลงมือทำ ระยะเวลาที่เกิดจากตบะสูงต่ำจึงน้อยลงไปมาก

พลบค่ำผลการแข่งขันรอบที่สองก็ออกมา ชู่อวินเฉินได้อันดับหนึ่ง คนจากสกุลเฟิงไต้ได้อันดับสอง คนจากสกุลเหวินไต้ได้อันดับสาม หวังซุนซิ่นได้อันดับสี่

สามตระกูลใหญ่ที่ตื่นคืนได้ในที่สุด สีหน้าจึงน่ามองขึ้นบ้าง

การแข่งขันรอบที่สามจะจัดขึ้นต่อในวันพรุ่งนี้ คนสกุลจินพากันห้อมล้อมพวกชู่อวินเฉินจากไปด้วยความปีติยินดี ในขณะที่หวังซุนซิ่นกลับเดินไปหยุดอยู่เบื้องหน้าคนสกุลเฟิงแห่งซีเหอ ไม่รู้เขาพูดอะไรกับเฟิงกุยอวิน ไม่นานเขาก็จากไปพร้อมกับคนสกุลเฟิง

คนสกุลเหวินมองหน้ากันเล็กเล็ก หรือว่าหวังซุนซันผู้นี้จะเป็นคนของสกุลเฟิงแห่งซี้เหอ!

ผู้อาวุโสสามสกุลเหวินมีสีหน้าอึมครึม เขาพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเคียดแค้น "ได้! นี่คือนักของสกุลจินกับสกุลเฟิงเก็บงำความสามารถไว้ด้วยต้องการทำให้สกุลเหวินเราต้องอับอายขายหน้า หึ! คอยดูไปแล้วกัน" พูดจบก็สะบัดแขนเสื้อพาบรรดาคนสกุลเหวินจากไป

คนของสกุลเหวินและสกุลจินคงคิดไม่ถึงเป็นแน่เป็นที่รู้ๆ สกุลเฟิงก็ได้ยอดฝีมือลึกลับเข้าเป็นพวกนั้น อันที่จริงเวลานี้ก็หาได้ยินดีปรีดาสักเท่าไร

ตอนที่พวกเขากลับถึงสาขาภายในเมืองจื่อเยี่ย คนหนุ่มรูปงามในชุดแพรตัวยาวสีเทาเงินผู้หนึ่งที่กำลังนั่งดื่มชาด้วยท่าทางผ่อนคลายอยู่บนที่นั่งประธานในห้องโถงใหญ่ สาวน้อยโฉมงามในชุดสีเขียวราวหิมะสีนางติดตามรับใช้อยู่ด้านข้าง ดูเจ้าสำราญงามละมุนเสียนี้ใคร

หวังซุนซันกับเฟิงกุยอวีนก้าวไปคารวะพร้อมกัน ผู้เฒ่ารองเฟิงกระแอมกระไอแห้งๆ สองที่ก่อนผืนใจก้าวไปกล่าวทักทาย "มิทราบว่ามีอาจารย์จะให้เกียรติมาเยือน จึงไม่ได้ไปคอยต้อนรับ รู้สึกละอายใจยิ่งนัก!"

ใบหน้าผู้เฒ่ารองเฟิงกำลังยิ้ม แต่ในใจกลับขมขื่น ดาวพิฆาตผู้นี้ไม่อยู่ที่เมืองหลวงแคว้นตัวลี กลับตรงมาแคว้นเซียงเยวี่เช่นนี้...คิดจะทำอะไรกันแน่!

คนหนุ่มที่ถูกเรียกว่า 'เมธาคาจารย์' ผู้นี้ก็คือเมธาคาจารย์ซิว่กวงเฮ้อซีเฉา

ผู้เป็นองค์ชายเจ็ดแห่งแคว้นตัวลีและศิษย์เอกคนที่สามของเจียงหูเลียน  
เจ้าสำนักเฟิงเสิน

เฮ้อซีเฉาเงยหน้าขึ้นมามีมน้อยๆ ให้ผู้เฒ่ารองเฟิงก่อนกล่าวว่า  
"ข้าเป็นฝ่ายมารบกวนต่างหาก ผู้เฒ่ารองไม่ต้องเกรงใจ"

รอยยิ้มของเขาขณะกล่าววาจาครอบอุ้นอ่อนโยนดุจสายลมสันต์  
ความหนาวเย็นอิมคริมต้นเหมันต์ถูกรอยยิ้มของเขาขับไล่หายไปกว่า  
ครึ่งค่อน ผู้คนมักกล่าวติดาปากว่าสาวงามแยมยิ้มปานลุ่มเมือง แต่กลับ  
หาว่าไม่ว่าบุรุษบางคนพอยิ้มขึ้นมาก็ทำให้ผู้คนหลงใหลได้เช่นเดียวกัน

แม้แต่ผู้เฒ่ารองเฟิงที่รู้นิสัยใจคอของเขาดีก็ยังเกือบเคลิ้มไปกับ  
รอยยิ้มนี้ของเขา ในใจให้แอบตระหนกกับตนเอง "ไม่ได้พบเพียงปีสองปี  
'เคล็ดวิชาสวนตัวยังยืน' ของเมธอาจารย์ชวีกวงผู้นี้เห็นได้ชัดว่าก้าวหน้า  
ไปมาก ไม่รู้ว่าความสามารถเป็นเช่นไรเมื่อเทียบกับเซิงผิงซินอ่อง

ทว่าที่นี้จะอย่างไรก็เป็นเมืองหลวงของแคว้นเซียงเยวี่ย ต่อให้  
เมธอาจารย์ชวีกวงเก่งกาจกว่านี้สักสิบเท่า หากถูกพบตัวก็ยังคงยากยิ่งที่จะ  
หนีรอดไปได้ อันที่จริงผู้เฒ่ารองเฟิงก็หาได้สนใจเรื่องความเป็นความตาย  
ของเขานัก แต่สกุลเฟิงแห่งซีเหอกับสำนักเฟิงเสินมีความสัมพันธ์ต่อกัน  
ไม่ธรรมดา หากเกิดเรื่องกับเมธอาจารย์ชวีกวงที่สาขาของพวกเขา "ไม่ว่า  
ด้วยเหตุผลหรืออารมณ์ความรู้สึกเขาล้วนยากจะชี้แจงต่อสำนักเฟิงเสิน

"เมธอาจารย์มาคราวนี้มีทราบเพื่อธุระใด" ผู้เฒ่ารองเฟิงเอ่ยถาม  
อย่างระมัดระวัง

สถานการณ์ของแคว้นตัวลีต่างจากแคว้นเซียงเยวี่ย ภายใน  
แคว้นเซียงเยวี่ยราชวงศ์สกุลเหยียนกุมอำนาจอย่างแท้จริง ในขณะที่

ราชวงศ์สกุลเฮ้อของแคว้นตัวลีต้องฟังคำสั่งของสำนักเพ็งเลิน ถึงขั้นว่าสำนักเพ็งเลินมีอำนาจตัดสินใจได้ว่าจะให้ใครสืบทอดตำแหน่งฮ่องเต้เลยที่เดียว

สื่อกันว่าที่ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันของแคว้นตัวลีสามารถนำหน้าพี่น้องจำนวนมากขึ้นครองบัลลังก์เป็นฮ่องเต้ได้หาใช่เพราะตัวเขามีความสามารถโดดเด่น แต่เป็นเพราะบุตรชายคนที่เจ็ดของเขาหรือก็คือเฮ้อซีเฉาผู้นี้มีพรสวรรค์เหนือผู้คน ได้รับเลือกจากเจ้าสำนักเพ็งเลินให้เป็นศิษย์เอกจนทำให้เขาพลอยมีความสำคัญในสายตาเจียงหรือเลื่อนไปด้วย สามารถกลายเป็นฮ่องเต้ของแคว้นได้โดยไม่ต้องลงทุนลงแรง

จากเรื่องนี้เห็นได้ว่าฐานะเมธีจารย์ของสำนักเพ็งเลินมีค่ากว่าฐานะองค์ชายมากนัก ดังนั้นผู้เฒ่ารองเพ็งจึงเรียกขานเฮ้อซีเฉาว่า 'เมธีจารย์'

เฮ้อซีเฉาปรายตามองเพ็งกุยอวินปราดหนึ่งอย่างคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ก่อนเอ่ยว่า "กุยอวินเขาทำใจพาโยวโยวญาติพี่น้องตัวน้อยของเขา กลับสำนักเพ็งเลินไม่ลง ข้าจึงได้แต่ต้องมาด้วยตนเองแล้ว"

เพ็งกุยอวินใบหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย "ผู้น้อยไร้ความสามารถขอเมธีจารย์โปรดอภัยด้วยขอรับ"

ผู้เฒ่ารองเพ็งอึ้งไป เพียงไม่นานก็รู้สึกตัวว่า 'โยวโยวญาติพี่น้องตัวน้อย' ที่เมธีจารย์ชวี่กวงพูดคือบุตรสาวของเหยาจี พระชายาเชิงผิงชินอ่องในปัจจุบัน

"เจ้ามิได้ไร้ความสามารถ เพียงแต่มีความคิดรักหยกถนอมบุปผาเท่านั้น" เฮ้อซีเฉาบัดแขนเสื้อก่อนกล่าวกับหวังซุนซัน "ไม่กี่วันมานี้เข้าร่วมเวทีประลองสุดยอดฝีมือ รู้สึกเช่นไรบ้าง"

หวังซุนชินค้อมตัวน้อยๆ กล่าวตอบ "ได้เก็บเกี่ยวความรู้มาไม่น้อย สามตระกูลใหญ่มีความรู้ความสามารถจริงๆ เก่งว่าผู้น้อยคงชิงอันดับหนึ่ง ได้ยากเหลือเกิน"

บรรดาคนสกุลเฟิงอย่างผู้เฒ่ารองเฟิงนับว่าได้รับคำชมแล้ว ทว่า กลับไม่มีใครยิ้มออก

"พระชายาคนใหม่ของเซิ่งผิงชินอ่อนน่นเป็นอย่างไร" เห็นได้ชัดว่า นี่คือเรื่องที่เฮ่อซีเฉาสนใจอย่างแท้จริง

"ผู้น้อยไม่ได้ไปขอคำชี้แนะจากนางด้วยตนเอง จึงได้ยินเพียง นักกลไกคนอื่นพูดกันว่า... ลีกล้ามีอาจหยิ่งถึง"

เฮ่อซีเฉายิ้มเล็กน้อยก่อนลุกขึ้นยืน แล้วกล่าวกับผู้เฒ่ารองเฟิง "นี่ก็ดีแล้ว ข้าขอตัวก่อน กุยกุยวนตามข้ากลับไปแล้วกัน"

พูดพลางพาคนงามชุดขาวทั้งสี่นางเดินลอยหายจากไปโดยไม่รอให้ ผู้เฒ่ารองเฟิงได้พูดอะไร

เฟิงกุยกุยวนแลกเปลี่ยนสายตากับผู้เฒ่ารองเฟิง ก่อนเดินตาม เฮ่อซีเฉาออกไป

จวบจนคนทั้งหมดจากไปไกลแล้ว ผู้เฒ่ารองเฟิงถึงได้ผ่อน ลมหายใจยาวออกมา ในที่สุดดาวพิฆาตก็จากไปได้เสียที ขอเพียง อีกฝ่ายไม่ก่อเรื่องหรือเกิดเรื่องอะไรในถิ่นสกุลเฟิงเป็นพอ อย่างอื่น เขาไม่สนแล้ว

เฟิงกุยกุยวนตามเมธอาจารย์ชวีกวงขึ้นนั่งบนรถม้า ภายนอกดูสงบ และเคารพบนอบ ทว่าในใจกลับร้อนรุ่มอย่างที่สุด เวลากระชั้นชิดเช่นนี้



เขาติดต่อนำให้เยี่ยหฺรฺเหียนไปส่งข่าวบอกเหอหม่านจื่อไม่ทันแน่นอนอน

"อยากส่งข่าวบอกโยวโยวญาติผู้น้องตัวน้อยของเจ้าหรือ" เมธาจารย์ชวีกวงที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเฟิงกุยอวีนพลันถามขึ้น

เฟิงกุยอวีนยิ้มแจ่มเผลอพลางตอบ "ผู้້น้อยมิกล้า"

"ข้าอุตส่าห์วางแผนให้สาวน้อยนางนั้นถูกพิษลูกกลอนสลายพลังเดิมคิดว่าส่งยอคผีมือที่มีอยู่ในสำนักไปแล้วต้องจับตัวนางได้แน่ ผลคือเจ้า 'มีน้ำใจ' ยื่นมือเข้าสอด กลับกลายเป็นส่งนางเข้าสู่มือเหยียนตี้แทนแล้วยังมีอะไรที่เจ้าจะไม่กล้าอีก" เมธาจารย์ชวีกวงเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ไม่เหมือนกำลังกล่าวโทษอยู่แม้แต่น้อย กลับเหมือนกำลังคุยเรื่องดินฟ้าอากาศกับสหายอย่างไรอย่างนั้น

"ในเมื่อเจ้าอยากจะช่วยงานข้าให้ได้ ข้าก็จะให้โอกาสเจ้าอีกสักครั้ง อีกสามเดือนจะครบรอบวันคล้ายวันเกิดของท่านอาจารย์ ถึงยามนั้นข้าจะมอบสาวน้อยนางนั้นเป็นของขวัญแต่อาจารย์ โอกาสมีเพียงครั้งเดียว หากเจ้าทำให้ข้าผิดหวัง ข้าจะเสียใจมาก"

"ขอรับ ผู้້น้อยทราบแล้ว" เฟิงกุยอวีนพูดเสียงเข้ม

ผู้ที่ทำให้เมธาจารย์ชวีกวงเสียใจเมื่อครวก่อนได้สิ้นใจตายด้วยอาการคันจากพิษร้ายแรงคาห้องลงทัณฑ์ของสำนักเฟิงเสิน เขาค้นจนชุดเนื้อหนังทั้งร่างออกมาเป็นชิ้นๆ สภาพยามตายสุดอเนจอนาถกระทั่งเฟิงกุยอวีนนี้ก็ขึ้นมาตอนนี้ก็ยิ่งอดจะหนาวเหน็บในใจไม่ได้

จริงอยู่ว่าเขาได้รับความสำคัญจากคนในสกุลเฟิง แต่สกุลเฟิงที่เห็นแก่ผลประโยชน์เป็นสำคัญนั้น คงไม่มีทางยอมผิดใจกับสำนักเฟิงเสินเพื่อลูกหลานสายรองเช่นเขาแน่ ก็เหมือนกับอาหญิงเหยาจีในตอนนั้น...

สุดท้ายสกุลเฟิงก็ปล่อยเรื่องนั้นผ่านไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

สายตรงของสกุลเฟิงมีจำนวนคนน้อย อีกทั้งยามเกิดมาก็มีพรสวรรค์ด้านวรยุทธ์อย่างจำกัด ทว่าพวกเขาทุ่มกำลังทรัพย์และอำนาจแท้จริงของตระกูลนี้ สามารถเชิญยอดฝีมือชาวยุทธ์มาทำงานให้พวกเขาได้ง่ายดาย บุตรหลานสายรองอย่างเขาถึงจะมีตะเบาะเหนื่อผู้อื่น แต่คิดจะเข้าใกล้อำนาจของสกุลเฟิงก็เป็นเรื่องยากแสนยาก

เดิมที่เขาเข้าร่วมสำนักเฟิงเสินก็ด้วยหวังจะยกระดับความสามารถของตนเอง รวมถึงตำแหน่งฐานะภายในตระกูล คิดไม่ถึงว่าเข้าสำนักมาแล้วถึงได้รู้ว่าเรื่องมากมายนั้นซับซ้อนกว่าที่เขาคาดคิดไว้มากเหลือเกิน

เห็นได้ชัดว่าเมธอาจารย์ชวีกวงไม่ไว้ใจเขาแล้ว แต่เขาก็ไม่ยอมมอบฉันทะให้ใครสักคน เขาควรทำเช่นไรดี

"ข้าขาดคนคอยวิ่งจัดการธุระให้ยามที่อยู่ในเมืองจื่อเยี่ยนนี่พอดี เยี่ยหฺวเหียนมาถึงที่นี่ได้สักพักแล้ว น่าจะค่อนข้างคุ้นชินกับที่ทาง ข้าสั่งให้คนไปเรียกเขามาอยู่กับข้าได้สักสองสามวันแล้ว หากไม่มีธุระอื่นเจ้าก็ไปได้แล้ว" เมธอาจารย์ชวีกวงยิ้มได้อบอุ่นโยนเช่นเดิม

เฟิงกุยอวินได้แต่ลงรถจากมา หวังซุนชินก็ร่วมทางมากับเขาด้วย ไม่รู้ว่าตั้งใจจะจับตาดูความเคลื่อนไหวของเขาหรือเพียงอยากร่วมงานเวทีประลองสุดยอดฝีมือต่อโดยปะปนอยู่ในกลุ่มคนสกุลเฟิงกันแน่

เฟิงกุยอวินกลับถึงสาขาสกุลเฟิงแล้วก็ฝันใฝ่สนทนากับผู้เฒ่ารองเฟิงไม่กี่คำ จากนั้นก็กลับห้องพักผ่อน ในสมองว่าวุ่นยุ่งเหยิงกระทั่งตาสว่าง อยู่จนฟ้าสว่าง

ภายในเรือนอันงดงามโอ้อ่าแห่งหนึ่ง เมธาจารย์ชวีแก้วอาบน้ำเสร็จ ก็มานั่งริมหน้าต่างตามลำพังด้วยท่าที่ท้อใจคร่ำครวญ แม้แต่ระดับอาจารย์ ยังลืมความรักต่อสตรีผู้นั้นไม่ได้จวบจนบัดนี้ บุตรสาวที่นางให้กำเนิด ก็ถอดแบบนางมา ทำให้บุรุษที่เปี่ยมด้วยความทะเยอทะยานอย่าง เฟิงกุยอวินต้องใจอ่อนกับอีกฝ่ายอย่างง่ายดาย

*ไม่รู้ว่าสาวน้อยนางนั้นจะมีรสชาติเช่นไร*

คาดว่าเชิงผิงซินอ๋องที่ไม่ข้องแหวะสตรีผู้นั้นจะต้องยังไม่ได้เป็น สามีภรรยากับนางอย่างแท้จริงเป็นแน่ มิเช่นนั้นนางคงไม่ได้มีชีวิตอยู่ดี เช่นนี้ เป็นเพราะเขาเกิดความอาลัยไม่อยากจะให้นางตาย หรือเพราะ ถูกตาต้องใจในความมั่งคั่งอันกลไกของนางเลยอยากใช้ประโยชน์จากนาง ให้ถึงที่สุดก่อนแล้วค่อยว่ากัน

"เหยียนตี้ ตอนนั้นศิษย์พี่ใหญ่ของข้าพ่ายแพ้ให้กับเจ้า หวังว่า เจ้าจะเก่งกาจถึงขั้นคู่ควรให้ข้าลงมือด้วยตนเองจริงๆ" เมธาจารย์ชวีแก้ว ยิ้มพลางรำพึงกับตนเอง

ในจวนเชิงผิงซินอ๋อง ฉินโยวโยวกินลูกกอลอนเปลี่ยนสีพजरและ นอนหลับไปนานแล้ว โดยที่ไม่รู้สึกรู้สึกว่าอันตรายกำลังคืบคลานเข้าใกล้

เช้าวันรุ่งขึ้น รอบสุดท้ายของการแข่งรอบรองชนะเลิศในงานเวที ประลองสุดยอดฝีมือยังคงจัดขึ้นตามกำหนด ทว่าสถานที่กลับมีใช้สนามฝึก ตะวันตก แต่เปลี่ยนเป็นภายในคลังสมบัติแห่งหนึ่งที่ขานเมืองหลวงซึ่ง เตรียมไว้เพื่อการแข่งขันครั้งนี้โดยเฉพาะ

ภายในคลังมีกลไกใหญ่ น้อยสารพัดอย่างติดตั้งอยู่เต็มไปหมด นักกลไกทั้งหมดจำต้องเข้าไปหยิบจอกสุราหยกเขียวออกมาหนึ่งใบให้ได้เร็วที่สุดโดยไม่ทำให้กลไกเสียหาย

ที่นั่งของผู้ตัดสินจะอยู่บนจุดสูงสุดภายในคลัง สามารถชมฝีมือของเหล่าผู้แข่งขันในช่วงเวลาการแข่งขันได้

เห็นได้ชัดว่าโจทย์รอบนี้ได้รับความคิดมาจากคำพูดของฉินโยวโยว โดยมีข้อกำหนดพิเศษคือห้ามนักกลไกทั้งหมดใช้วรยุทธ์ เป็นการเพิ่มความยากในการผ่านด่านขึ้นอย่างมาก ทว่าขณะเดียวกันก็ทำให้ความต่างชั้นจากตบะสูงต่านั้นลดน้อยลงไปถึงที่สุด

ฉินโยวโยวมองดูเหล่าผู้แข่งขันเดินผ่านกลไกหลายชั้นด้วยความประหม่ายิ่งอย่างมีความสุข นางแทบจะอดไม่ไหวหัวเราะว่าด้วยความชั่วร้ายขึ้นมาเสียด้วยซ้ำ ในที่สุดก็มีคนได้ล้มลงความทุกข์แฉกเช่นที่นางได้รับแล้ว!

เหยียนตี้ที่นั่งข้างๆ เห็นมูมปากนางกระตุกขึ้นไม่หยุด สองตาเจิดจ้าแวววาว เขาก็คอดจะบีบมือนางเบาๆ ไม่ได้ *เด็กน้อยจริงเสีย*

เขากำเนตในราชวงศ์ แม้จะสนิทสนมกับพี่ชายและมารดาเพียงใด แต่ยามกวาดตามองไปรอบกายเมื่อไรก็มักมีแต่คนความคิดซับซ้อน แม้แต่ตัวเขาก็เช่นกัน

เด็กสาวเช่นฉินโยวโยวเป็นดังหยกก่อนเจียรระโน นางยังคงดูไร้มลทินในสายตาเขา บริสุทธิ์ไร้เดียงसान่าสนใจ ขณะเดียวกันก็ดูเฉลียวฉลาดมากเหลือ แต่ต่างจากผู้อื่นในทุกด้าน

เขาชอบมองท่าทางกระฉับกระเฉงมั่นใจในตนเองของนางขณะที่พูดคุยเกี่ยวกับวิชากลไก และก็ชอบมองท่าทางน่ารักน่าชังเวลานาง

ถูกทำให้โมโหจนตัวสั่น แต่กลับขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแสสร้งทำตัวประหนึ่ง เป็นลูกแกะที่อ่อนปวกเปียก เขาชอบมองท่าทางห้วนไหวโบหน้าแดง น้ำตาคลอเวลาที่นางอยู่ในอ้อมแขนเขา...

สิ่งที่ทำให้เขาเกิดความสนใจเมื่อแรกสุดจำเป็นต้องบอกตามตรงว่าเป็นวิซากลไกและรูปโฉมงดงามของนาง ทว่าเมื่อได้อยู่ด้วยกันแล้ว นับวันมีแต่จะยิ่งหลงใหลในตัวนาง...นับวันยิ่งไม่อยากปล่อยนางไป

เขาชอบของขวัญชิ้นใหญ่ที่สวรรค์ส่งมาให้เขาชิ้นนี้ยิ่งนัก!

ผู้แข่งขันห้าสิบคนเดินเข้าคลังสมบัติกันทีละคน ทำการสำรวจตรวจตราคล้ายๆ เดิมเพื่อหลบหลีกกลไก ฉินโยวโยวมองดูได้หกเจ็ดคน ก็เริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายอยู่บ้าง ครั้นสังเกตเห็นว่าเหยียนตี้กำลังกุมข้อมือนาง คล้ายว่าจับชีพจรให้นางอีกแล้ว นางก็อดเอ่ยถามด้วยความแปลกใจไม่ได้ "इनท่านถึงชอบจับชีพจรให้ข้าเพียงนี้เล่า ร่างกายข้ามีปัญหา กระนั้นหรือ"

คำถามนี้นางเคยถามเขาหลายครั้งหลายหนแล้ว ทุกครั้งล้วนได้รับคำตอบเพียงผ่านๆ

"ชีพจรยังอ่อนอยู่บ้าง ทว่ากินลูกกอลอนเปลี่ยนชีพจรหมดก็น่าจะไม่เป็นไรแล้ว" เหยียนตี้ตรวจดูจนมั่นใจแล้วถึงค่อยกล่าวตอบ

"ท่านคิดว่าชีพจรเช่นไรถึงจะนับว่าแข็งแรง" ฉินโยวโยวตัดสินใจเปลี่ยนคำถาม

"อย่างน้อยควรสามารถทนรับลมปราณระดับยอดยุทธ์ขั้นเก้าไหว กระมัง" น้ำเสียงของเหยียนตี้ฟังดูเฉินๆ ประหนึ่งว่าการบรรลุถึงระดับยอดยุทธ์ขั้นเก้าถือเป็นขั้นที่ต่ำสุดแล้ว ทั้งยังเป็นเรื่องง่ายตายประหนึ่ง

กินข้าวต้มน้ำอย่างโรยอย่างนั้น

"ข้าพึ่งมีตบะเพียงขั้นห้า จะต้องการชี้พจวที่แข็งแรงเพียงนั้นไปโย"

ฉินโยวโยวกลัดกลุ้มยุงยากใจยิ่ง พรสวรรค์และความก้าวหน้าในการฝึกตน  
ที่ถือเป็นความภาคภูมิใจในอดีตของนางถูกคนดูถูกอย่างชัดแจ้ง

เหยียนตี้มีเพียงใบหน้าเรียบตึงไม่ให้ความเห็นอะไร

"ท่านมีตบะขั้นใดกันแน่" ฉินโยวโยวเป็นฝ่ายจับแขนเขาพลาง  
เขย่าถาม คำถามนี้นางสงสัยมานานมากแล้ว

"ขั้นสิบแปด" เหยียนตี้ให้คำตอบออกมาชัดเจน

สิ่งที่ได้รับกลับมาคือเสียงแค้นจุมูกจากฉินโยวโยว "ท่านบอกมาเลย  
ก็ได้ว่าท่านเป็นเซียนยุทธ์แล้ว!"

นี่เขาตอบนางอย่างขอไปที่ชัดๆ!

หากเป็นสมัยก่อน นางคงถูกทำให้ตกใจจนสะดุ้งจริงๆ สีหน้าท่าทาง  
อันเคร่งขรึมของเหยียนตี้ทำให้นางอดจะเชื่อไม่ได้

ทว่านับตั้งแต่พบว่าสีหน้าท่าทางของคนผู้นี้ไม่สัมพันธ์ใดๆ กับกิริยา  
วาจาเลยสักนิด ความน่าเชื่อถือในวาจาของเขาก็ถูกลดทอนลงครั้งใหญ่  
ทันที... ในเมื่อเขาเกี่ยวพานางด้วยท่าทางที่ตรงน่ายำเกรงได้ เช่นนั้น  
เขาก็ควรวงไปปิดด้วยท่าทางจริงจังได้อย่างไม่ยากเย็นแน่นอน

"เช่นนั้นท่านอายุเท่าไร" ฉินโยวโยวถามต่อ หากผู้มีพระคุณปีศาจ  
บอกว่าอันที่จริงปีนี้เป็นเขาอายุสามร้อยปีแล้ว นางจะลองพิจารณาเพื่อ  
คำพูดเหลวไหลของเขาดู

"ยี่สิบสี่"

"แกกว่าข้าเจ็ดปี..." ฉินโยวโยวตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่าภายใต้

สายตาพิศมิตของเหยียนตี้นางจะไม่พูดเรื่องอายุกับเขาอีก

ผู้มีพระคุณปีศาจแก่กว่านางเป็นช่วงใหญ่แท้ๆ กลับไม่อนุญาตให้นางพูดออกมาเสียอย่างนั้น

ทว่าเขาน่าจะยังไม่รู้สาระถึงขั้นโกหกแม้แต่เรื่องอายุ อายุเพียงยี่สิบสี่ต่อให้ เป็นยอดยุทธ์ขั้นเก้าก็นับเป็นอัจฉริยะของอัจฉริยะแล้ว หากแต่ท่าทางยโสโอหังของผู้มีพระคุณปีศาจดูไม่เหมือนมีตบะเพียงขั้นเก้าเลย ถึงอย่างนั้นขั้นสิบแปดก็ออกจะเกินจริงเกินไป นางจินตนาการไม่ออกเลยทีเดียว

นางคลั่งคล้ายจำได้ว่าเคยได้ยินคนพูดว่าคนอายุน้อยที่สุดที่สามารถเหยียบเข้าขีดขั้นราชันยุทธ์ขั้นสิบแปดได้ในหมื่นปีมานี้มีอายุเจ็ดสิบเก้าปี และดูเหมือนคนผู้นี้จะเป็นบรรพบุรุษของสกุลเหยียนแห่งแคว้นเซียงเยวี่

จู่ๆ ที่แท้บรรพบุรุษก็ผิดมนุษย์ถึงเพียงนี้ เช่นนั้นความผิดมนุษย์ของผู้มีพระคุณปีศาจก็มีที่มาที่ไป

"กลับถึงจวนแล้วก็เขียนชะตาแปดอักษร\* ให้เหยยเหยิงด้วย" เหยียนตี้ปลั่งกล่าว

ต้องการชะตาแปดอักษรของนาง?...นั่นก็หมายความว่าจะใช้สำหรับการหมั้นหมายแล้ว ฉินโยวโยวอดไบหน้าร้อนซู่ไม่ได้ ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงพยายามข่มความเขินอายลง กล่าวว่ "รอพวกต้าจู่กับเสี่ยวฮุยตื่นขึ้นมา ก่อนแล้วพวกเราค่อย...ค่อย...ได้หรือไม่"

\* ชะตาแปดอักษร หมายถึงศาสตร์การทำนายดวงชะตาด้วยอักษรแปดตัวที่ได้จากปี เดือน วัน และเวลาเกิด เทียบเป็นอักษรตามแผนภูมิกิ่งฟ้า ก้านดิน ในการแต่งงานนิยมนำมาผูกดวงชะตาของคู่บ่าวสาวเพื่อทำนายชีวิตคู่

"ไม่ได้ ใครจะไปรู้ว่าเมื่อไรพวกมันถึงจะเลื่อนขั้นสำเร็จ" เขี่ยย่นตี  
ไม่คิดจะรอนานไปอีกหลายเดือนหรือหลายปีแล้ว

"แต่ว่า...อาจารย์ข้าไม่อยู่" ฉินโยวโยวยกเหตุผลเข้าสู่  
เหยียนตี้ตัวัดสายตามองนางเรียบๆ "ข้ารอไม่ไหว"

ฉินโยวโยวถูกความตรงไปตรงมาของเขาทำเอาไม่รู้ว่าควรชุ่นเคื่อง  
ขัดเงิน หรือควรกระอักเลือดออกมาดี

ช่างเถอะ ค่อยๆ คิดไปที่ละอย่าง รอดบะข้าพื้นคื่นมาก่อนเถอะ หึๆ!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)





ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5745->